

Τ.282 ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2025

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΑΔΕΙΑ ΑΡ 483
ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΑΔΕΙΑ ΑΡ 356

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΝΟΙΚΤΕΙ
ΓΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

Τ.Θ. 21986, ΣΥ -1515 Λευκωσία

Νεολαία

Εκφραστικό Όργανο του Κ.Σ της ΕΔΟΗ

Μας λένε οι εκτροί μας
Και γνωστή ακόμα να γίνει η αλήθεια
Δεν μπορεί άλλο πια να διαδοθεί
Μα είμαστε εμείς αυτοί που τη διαδίδουν!
Μπ.Μπρεξε

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΜΗΝΑ ΜΕ ΤΗ "ΧΑΡΑΥΓΗ" ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΕ ΕΙΣΦΟΡΑ 1 ΕΥΡΩ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ
ΕΤΕΛΕΙΩΣΕΝ
ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ
ΧΟΡΗΓΙΑ
ΤΟΡΑ

ΛΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ
ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ
Κ.Φ.
ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΜΕΛΗ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ «Ν»:

Μαρία Δίπλαρου
Χρίστος Ελ Χατάπ
Πέτρος Κούκος
Κωνσταντίνα Παναγιώτου
Ζήνα Παπαχριστοφόρου
Ανδρέας Στεφανής
Χάρης Ζαντή
Άντρη Γιάγκου
Μαρίνα Παναγιώτου
Άγγελος Δημητρίου
Βασίλης Θεοδώρου
Ορέστης Μεταξάς
Γιώργος Σκαμπύλης

ΣΕΛΙΔΩΣΗ

ΑΝΤΡΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
ΑΝΤΡΕΑ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ 1
Τ.Κ. 1037
ΚΑΪΜΑΚΛΙ - ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Τ.Θ. 21986
Τ.Κ. 1515 ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛΕΦΩΝΟ: 22766459
FAX: 22757161

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

22766535

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

PROTEAS PRESS

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Σελ. 5 -> Συνέντευξη
Νέος πρόεδρος ΠΣΕΜ

• Σελ. 12-13 -> Συνέντευξη Ν. Μούδουρος
Το ιστορικό ανακήρυξης του ψευδοκράτους

• Σελ. 14 -> Διασκεπτική 1948
Η στάση του ΑΚΕΛ

• Σελ. 19 -> Ανάλυση
Ρητορική μίσους στα ΜΚΔ

• Σελ. 20 -> Αποτίμηση
Εκλογές στα κατεχόμενα

www.edon.org.cy
ccedon@cytanet.com.cy

•Κεντρικό Συμβούλιο ΕΔΟΝ
•νεολαία

@ccedon

edoncy

Κ.Σ. ΕΔΟΝ

ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΣ
ΚΑΙ ΣΤΗΝ
ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ
ΕΔΟΝ

www.edon.org.cy

Κάνε κι εσύ τη συνδρομή σου
στην εφημερίδα

#trollάροντας

Μετά το «μήνυμα που θέλει να στείλει το Ιράν προς το Ισραήλ με διαμεσολάβηση της Κύπρου» του Ιούνη, έρχεται το να «γίνει παίκτης στη Γάζα η Κύπρος» του Οκτώβρη. Όπως όλοι ξέρουμε, οι δηλώσεις για την έναρξη των καρναβαλιών εν τον Φεβράρη που γίνονται.

Λογική Χαρτσιώτη *be like*: Κλέφκουν το Λούβρο, δολοφονούν στην Κύπρο. Ας ελπίσουμε να μην κλέψουν κανένα άλλο Μουσείο για να μη θρηνήσουμε άλλα θύματα στην Κύπρο.

Σταμάτησαν να «τρων» άτομα το μεσημέρι και το απόγευμα και τώρα έχουμε 9 το πρωί δολοφονίες, ώρες γραφείου δηλαδή. Είναι να μην έχει σοβαρό Υπουργό Δικαιοσύνης το κράτος. Να κυκλοφορούμε με αλεξίσφαιρα αυτοκίνητα.

Αναλαμβάνει πρωτοβουλία για ΑΤΑ ο Πρόεδρος Χριστοδουλίδης

Πρόεδρος Χριστοδουλίδης για ΑΤΑ: «Δεν έχω αναλάβει συγκεκριμένη πρωτοβουλία» - Βλέπει Κεραυνό και Παναγιώτου τη Δευτέρα

03.10.2025 12:14 Πολιτική
SigmaLive

f X in

InBusinessNews

«Ο λόος του εν κουγκρίν»

Ματιές στην επικαιρότητα

Από την Κύπρο ως το Πολυτεχνείο, ο αγώνας συνεχίζεται!

Βρισκόμαστε ξανά μπροστά σε ένα Νοέμβρη αγώνα και μνήμης, που η νεολαία καλείται να δώσει δυναμικά το παρόν της στις επερχόμενες εκδηλώσεις καταδίκης του ψευδοκράτους, καθώς και στην πορεία για το Πολυτεχνείο. Οι μαθητές και οι φοιτητές έχουν αποδείξει ξανά και ξανά πως όταν ενώνουν τη φωνή τους, στέλνουν ισχυρό μήνυμα ενότητας, αντίστασης και διεκδίκησης. Οι επερχόμενες κινητοποιήσεις αποτελούν ευκαιρία να δείξουμε ξανά ότι δεν ξεχνάμε την κατοχή, δεν ξεχνάμε τους αγώνες για ελευθερία και δημοκρατία, πως η νέα γενιά συνεχίζει να παλεύει για επανένωση, ειρήνη και δικαιοσύνη.

Με τη συμμετοχή όλων μας, μαθητών και φοιτητών, μπορούμε να κάνουμε τις φετινές εκδηλώσεις πιο μαζικές, πιο δυνατές, πιο ουσιαστικές. Τώρα είναι η στιγμή να οργανωθούμε, να καλέσουμε τους συμμαθητές και συμφοιτητές μας, να δώσουμε τη μάχη για να ακουστεί καθαρά η φωνή της νεολαίας. Η παρουσία μας είναι μήνυμα συνέχειας και ελπίδας, για έναν κόσμο χωρίς κατοχή, χωρίς εκμετάλλευση, με ελευθερία και αξιοπρέπεια για όλους.

Ο Νοέμβρης μάς θυμίζει ότι τίποτα δεν χαρίζεται, όλα κατακτώνται με αγώνα, συλλογικότητα και πίστη στα ιδανικά μας. Οι μαθητές και οι φοιτητές ήταν και παραμένουν στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πατριωτικών αγώνων. Αυτή είναι η ώρα να κρατήσουμε τη φλόγα ζωντανή, να τιμήσουμε τους αγωνιστές του Πολυτεχνείου και να διατρανώσουμε την αποφασιστικότητά μας ενάντια στην κατοχή, στη διχοτόμηση και στο ψευδοκράτος.

Αξιοποίηση κάθε μέρας, κάθε συζήτησης, κάθε ευκαιρίας για την Οργανωτική εξόρμηση

Τώρα που βρισκόμαστε ένα μήνα πριν το τέλος της οργανωτικής εξόρμησης, είναι η στιγμή να εντείνουμε τη δράση μας και να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις. Η περίοδος που πέρασε απέδειξε τι μπορούμε να πετύχουμε όταν δουλεύουμε συλλογικά, με πίστη και οργάνωση. Όμως, ο τελευταίος μήνας είναι πάντα καθοριστικός και χρειάζεται να αξιοποιήσουμε κάθε μέρα, κάθε συζήτηση, κάθε ευκαιρία για επαφή με νέους ανθρώπους, μαθητές, φοιτητές αλλά και εργαζόμενους. Τώρα μετράει η αποφασιστικότητα, η επιμονή και η καθημερινή παρουσία μας σε κάθε χώρο που δρα η Οργάνωση.

Είναι κρίσιμο να συνεχίσουμε με σταθερότητα και συνέπεια, γιατί η οργανωτική εξόρμηση είναι η αρχή για μεγαλύτερους στόχους και απαιτεί όχι μόνο αριθμητική στόχευση, αλλά ποιοτική ανάπτυξη. Επομένως, η καλή προετοιμασία θα ενδυναμώσει τη δράση μας, θα ενισχύσει τη συλλογικότητα και θα μας επιτρέψει να απευθυνθούμε πιο πειστικά στους νέους που ακόμη δεν έχουν ενταχθεί στον αγώνα. Ας δράσουμε από τώρα, ώστε όταν έρθει η ώρα να είμαστε έτοιμοι και μαζικοί.

Γενικές Συνελεύσεις επαναδραστηριοποίησης Τ.Ο. φοιτητών

Το τελευταίο διάστημα πραγματοποιήθηκαν Γενικές Συνελεύσεις επαναδραστηριοποίησης της Προοδευτικής Κίνησης Φοιτητών σε διάφορες Τοπικές Οργανώσεις, ενώ το επόμενο διάστημα θα ακολουθήσουν και άλλες. Οι συνελεύσεις αυτές αποτελούν σημαντικό σταθμό για την επαναδραστηριοποίηση και ενδυνάμωση των Τ.Ο. μας στο φοιτητικό, δίνοντας την ευκαιρία για ουσιαστική πολιτική συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων γύρω από τα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τη νεολαία και την κοινωνία. Συζητούνται θέματα που αφορούν την κοινωνική πραγματικότητα, το υψηλό κόστος ζωής, τις διεθνείς εξελίξεις και φυσικά το Κυπριακό, που παραμένει άλυτο εδώ και 51 χρόνια.

Στόχος των συνελεύσεων επαναδραστηριοποίησης είναι να ενισχυθεί η συλλογική δράση και η συμμετοχή των φοιτητών στους αγώνες για μια πιο δίκαιη κοινωνία, για καλύτερες συνθήκες ζωής και σπουδών, αλλά και για την ειρήνη, την ελευθερία και την επανένωση της πατρίδας μας. Οι επαναδραστηριοποιήσεις αποτελούν το πρώτο βήμα για ένα δυναμικό και μαζικό φοιτητικό κίνημα που θα συνεχίσει να παλεύει με πίστη και αποφασιστικότητα. Η σημασία τους έγκειται στη μαζικότητα των αγώνων μας για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και βελτίωση της ποιότητας ζωής μας.

Η ΠΕΟΜ, ακόμα μια χρονιά, πρωτοπόρα και νικηφόρα στις μαθητικές εκλογές!

Με μεγάλη ικανοποίηση και περηφάνια επισημάνουμε τη σημαντική επιτυχία της ΠΕΟΜ στις φετινές μαθητικές εκλογές. Οι μαθητές για ακόμη μια χρονιά έστειλαν ξεκάθαρο μήνυμα αγώνα, διεκδίκησης και συλλογικότητας, αναδεικνύοντας δεκάδες μέλη της ΠΕΟΜ σε αρκετά Κεντρικά Μαθητικά Συμβούλια σε σχολεία σε όλη την Κύπρο και εξασφαλίζοντας εκ νέου την πλειοψηφία στην ΠΣΕΜ.

Η επιτυχία αυτή είναι αποτέλεσμα της συνεχούς δράσης, της μαχητικότητας και της ανιδιοτελούς προσφοράς των μαθητών και μαθητριών της ΠΕΟΜ που καθημερινά παλεύουν μέσα στα σχολεία για τα δίκαια αιτήματα της νέας γενιάς, για καλύτερη παιδεία, ισότητα, ειρήνη και ελευθερία.

Η ΠΕΟΜ αποδεικνύει για ακόμη μια φορά πως αποτελεί τη ζωντανή φωνή του μαθητικού κινήματος, τη δύναμη που ενώνει, καθοδηγεί και εμπνέει. Θερμά συγχαρητήρια σε όλα τα στελέχη και τα μέλη της που συνέβαλαν με αποφασιστικότητα και συλλογικό πνεύμα. Ο αγώνας συνεχίζεται με περισσότερη πίστη, οργάνωση και συμμετοχή, για μια παιδεία και μια κοινωνία που να αξίζει στη νέα γενιά!

•Χαράλαμπος Πανταζής
Εκτελεστικό Συμβούλιο ΕΑΟΝ

«Όλοι μαζί να αγωνιστούμε για ένα σχολείο όπου οι ίδιοι οι μαθητές θα έχουμε λόγο»

Συνέντευξη με τον νέο πρόεδρο της ΠΣΕΜ

Με αφορμή τον καταρτισμό της νέας Γραμματείας της ΠΣΕΜ, μετά την ολοκλήρωση των μαθητικών εκλογών σε τάξεις, Κεντρικά Μαθητικά Συμβούλια και ΕΣΕΜ, η εφημερίδα «νεολαία» συνομίλησε με τον νέο πρόεδρο της ΠΣΕΜ, Αχιλλέα Γεωργίου, για έναν πρώτο σχολιασμό σχετικά με τις προτεραιότητες και την πορεία του οργανωμένου μαθητικού κινήματος.

«N»: Η νέα ακαδημαϊκή χρονιά, πριν ακόμα την εκλογή της νέας ηγεσίας της ΠΣΕΜ, ξεκίνησε με μαζικούς αγώνες και με τη δίωρη αποχή των μαθητών, σχετικά με την κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία με τα κλιματιστικά και τις υποδομές. Πώς αξιολογείτε τα φετινά δεδομένα μέσα στα οποία καλείται το μαθητικό κίνημα να δώσει τις νέες του μάχες;

Τα φετινά δεδομένα, μέσα στα οποία καλείται το μαθητικό κίνημα να δώσει τις νέες του μάχες, δεν έχουν διαφοροποιηθεί ιδιαίτερα σε σχέση με πέρυσι. Είδαμε κάποια πρόοδο στο θέμα των κλιματιστικών, κυρίως μετά τις πιέσεις που ασκήθηκαν ύστερα από τη δίωρη αποχή που πραγματοποίησε το μαθητικό κίνημα, αλλά αυτό δεν διαφοροποιεί την τελική εικόνα που έχουμε στα σχολεία μας. Οι υποδομές παραμένουν σε πολλές περιπτώσεις σε άθλια κατάσταση, χωρίς να ανταποκρίνονται στις ανάγκες του σχολείου του 2025. Το μαθητικό κίνημα θα συνεχίσει να αγωνίζεται και να αντιδρά και φέτος, για το σχολείο που μας αξίζει.

«N»: Ποια αιτήματα προτεραιοποιεί η ΠΣΕΜ ενόψει της νέας σχολικής χρονιάς;

Αρχικά, υπάρχουν πάρα πολλά ζητήματα που απασχολούν τους μαθητές. Όμως η ΠΣΕΜ, μετά και την πρώτη της συνεδρία, αποφάσισε πως, ενόψει της φετινής σχολικής χρονιάς, θα έχει ως βασική προτεραιότητα τη μείωση της ύλης, την ουσιαστική αλλαγή των εσωτερικών κανονισμών των σχολείων, που περιλαμβάνουν μια σειρά από προβλήματα (στολή, συμμετοχή των Κεντρικών Μαθητικών Συμβουλίων στις αποφάσεις που λαμβάνονται, απουσίες) και τις υποδομές των σχολείων μας. Δεν θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητο και το κόστος που δαπανά μια οικογένεια ώστε να ανταποκρίνεται το παιδί της στο σχολείο. Δυστυχώς, οι μαθητές και οι οικογένειές τους καταφεύγουν στην παραπαιδεία, διότι το δημόσιο σύστημα παιδείας που εξακολουθεί το ΥΠΠΑΝ να ακολουθεί, τους ωθεί προς τα εκεί, λόγω της αυξημένης ύλης που δεν μπορεί να καλυφθεί.

«N»: Πόσο ανταποκρίνεται το Υπουργείο Παιδείας σε αυτά τα αιτήματα; Θεωρείτε πως οι πολιτικές που ακολουθεί το ΥΠΠΑΝ στρέφονται προς τη σωστή κατεύθυνση; Σε ποια ζητήματα κυρίως διαφωνείτε;

Το Υπουργείο Παιδείας δεν ανταποκρίνεται στα αιτήματα του οργανωμένου μαθητικού κινήματος, της ΠΣΕΜ. Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε μια αδιαφορία από τους αρμόδιους φορείς της παιδείας στα αιτήματα των μαθητών/τριών. Θεωρούμε ότι το Υπουργείο Παιδείας στρέφεται προς τη λάθος κατεύθυνση, θέτοντας ως προτεραιότητες ζητήματα που δεν βοηθούν τη σχολική διαδικασία. Έχουμε πλέον ένα τεχνοκρατικό σχολείο που περιέχει μόνο ανταγωνισμό ανάμεσα στους μαθητές και σχεδόν μοναδικό κριτήριο αξιολόγησης είναι ο βαθμός. Παράλληλα, ζήτημα προκύπτει και με τους νέους τρόπους αξιολόγησης των καθηγητών που το ΥΠΠΑΝ θέλει να εφαρμόσει.

«N»: Συχνά οι μαθητές γίνονται στόχος έντονης κριτικής όσον αφορά τον συνδικαλισμό, από άτομα που υποστηρίζουν ότι μόνη έγνοια σας έπρεπε να αποτελεί το διάβασμα. Πώς βλέπετε εσείς αυτή την προσέγγιση;

Αυτή η προσέγγιση είναι λανθασμένη και αναχρονιστική. Το σχολείο δεν θα έπρεπε να περιορίζεται μόνο στη μετάδοση της γνώσης. Οι μαθητές αποτελούν ενεργά μέλη της κοινωνίας και έχουν δικαίωμα να έχουν άποψη και να διεκδικούν ένα καλύτερο σχολείο. Αντίθετα, οι μαθητές οφείλουν να

συνδικαλιζονται, να αναπτύσσουν κριτική σκέψη και άποψη. Εξάλλου, πώς μπορεί το κράτος, με την ψήφο στα 17, να ισχυρίζεται ότι εμπιστεύεται τους 17χρονους μαθητές/ριες για να ψηφίζουν, αλλά την ίδια στιγμή τους απαγορεύει τον ελεύθερο μαθητικό συνδικαλισμό; Ή πώς μπορούμε να θεωρούμε ότι μια 17χρονη έχει το κριτήριο να επιλέξει τους εκπροσώπους στη Βουλή των Αντιπροσώπων, όταν την ίδια στιγμή τα Κεντρικά Μαθητικά Συμβούλια δεν τα θεωρούν ώριμα να συναποφασίζουν τους εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας των σχολείων, όπως θα έπρεπε; Το πιο τραγικό είναι πως η κυβέρνηση, το ΥΠΠΑΝ και ο ΔΗΣΥ τα τελευταία χρόνια, με κάθε ευκαιρία, προσπαθούν να υποβαθμίσουν την ωριμότητα και τη νομιμότητα του οργανωμένου μαθητικού κινήματος, της ΠΣΕΜ, των ΕΣΕΜ κτλ., χαρακτηρίζοντάς τους ως ανώριμους, αναρμόδιους για αποφάσεις και καθοδηγούμενους.

«N»: Επομένως, πώς συμβάλλει η ΠΣΕΜ στην υλοποίηση του σχολικού περιβάλλοντος που επιθυμούν και διεκδικούν οι μαθητές;

Σήμερα είναι φανερό πως οι μαθητές και μαθήτριες σε καμία περίπτωση δεν είναι ευχαριστημένοι με το μαθησιακό περιβάλλον. Η ΠΣΕΜ αποτελεί τη δύναμη των μαθητών, τη δύναμη που προσπαθεί να προωθήσει τις αλλαγές που εμείς οι μαθητές ζητούμε. Οφείλουμε να συμβάλλουμε μέσα από πολυεπίπεδους αγώνες: συναντήσεις, συζητήσεις, παρουσία σε συνεδρίες της Βουλής, παρεμβάσεις στα μέσα ενημέρωσης, τοποθετήσεις πανό, θεματικές εκδηλώσεις εντός και εκτός σχολείων, αποχές από τα μαθήματα, συμβολικές κινητοποιήσεις, δημοψηφίσματα, εκδηλώσεις συλλογής προβλημάτων, συνεδρίες σωμάτων των μαθητών, πορείες, το παγκύπριο ετήσιο συνέδριο της ΠΣΕΜ κ.ά. είναι κάποια από τα εργαλεία που, ανά περίπτωση, αξιοποιούμε!

«N»: Τι μήνυμα θα θέλατε να στείλετε στους συμμαθητές και στις συμμαθήτριάς σας; Γιατί είναι σημαντικό να ενταχθούν στον αγώνα σας για ένα καλύτερο σχολείο;

Η ΠΣΕΜ αποτελεί το πιο μαζικό και πιο μαχητικό κομμάτι της μαθητικής νεολαίας. Γνωρίζει να δίνει αγώνες και γνωρίζει πώς να τους κερδίζει. Γι' αυτό οφείλουμε όλοι να αγωνιστούμε για το σχολείο που ονειρευόμαστε. Όλοι μαζί να αγωνιστούμε για ένα σχολείο όπου οι ίδιοι οι μαθητές θα έχουμε λόγο. Παίρνουμε το μέλλον στα χέρια μας, δίνουμε τους δικούς μας αγώνες για το σχολείο που μας αξίζει.

•Επιμέλεια:
Άγγελος Δημητρίου
Συντακτική Επιτροπή «ν»

Συνέντευξη με τον Zahidul Islam Sazib, Γραμματέα Διεθνών Σχέσεων της Ένωσης Νεολαίας Μπανγκλαντές (BYU)

«N»: Η BYU αποτελεί πρωτοποριακή δύναμη στη νεολαία της χώρας. Ποια είναι τα κύρια προβλήματα που αντιμετωπίζει η νεολαία στο Μπανγκλαντές;

Το Μπανγκλαντές είναι μια μικρή χώρα με τη μεγαλύτερη πυκνότητα πληθυσμού στον κόσμο. Η νεολαία αποτελεί την κινητήρια δύναμη της οικονομίας του, παρά τη συνεχιζόμενη κρίση ανεργίας. Η Ένωση Νεολαίας Μπανγκλαντές (BYU), ως η κορυφαία προοδευτική, αριστερή οργάνωση νεολαίας της χώρας, διεκδικεί λύσεις για την αντιμετώπιση της ανεργίας και την ενεργό συμμετοχή των νέων στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας.

Ωστόσο, η νεοφιλελεύθερη οικονομική πολιτική που ακολούθησαν όλες οι διαδοχικές κυβερνήσεις επιδείνωσε την κατάσταση, καθώς οι καπιταλιστές επενδύουν μόνο με στόχο τη μέγιστη κερδοφορία και όχι την προστασία της εγχώριας οικονομίας και των βιομηχανιών που βασίζονται σε τοπικές πρώτες ύλες. Για παράδειγμα, η βιομηχανία γιούτας καταστράφηκε από τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, ύστερα από τις υποδείξεις της Παγκόσμιας Τράπεζας στο πλαίσιο του Προγράμματος Διαρθρωτικής Προσαρμογής (SAP).

Η BYU βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα για τη χορήγηση εύκολων δανείων σε νέους επιχειρηματίες τα τελευταία είκοσι χρόνια. Ήταν η BYU που απαίτησε τη δημιουργία μιας τράπεζας αποκλειστικά για τη νεολαία. Έτσι, το 1998 ιδρύθηκε η Karmasangsthan Bank (Τράπεζα Απασχόλησης), με στόχο να ενθαρρύνει τους ανέργους να δημιουργήσουν μικρές βιομηχανίες μέσω οικονομικής στήριξης, συμβάλλοντας στην καταπολέμηση της φτώχειας μέσω της αυτοαπασχόλησης. Ωστόσο, ο σκοπός αυτός δεν έχει επιτευχθεί πλήρως, εξαιτίας της εκτεταμένης διαφθοράς.

Η BYU ήταν επίσης η πρώτη οργάνωση της χώρας που ανέδειξε το ζήτημα της προστασίας των φυσικών πόρων από την αρπαγή τους από ιμπεριαλιστικές πολυεθνικές. Το 1989, η οργάνωση νεολαίας οργάνωσε μια ιστορική πορεία 13 ημερών με στόχο να σταματήσει μια συμφωνία εξόρυξης πετρελαίου με ξένη εταιρεία. Εμπνευσμένο από αυτό το γεγονός, αναπτύχθηκε στη συνέχεια ένα μεγάλο κίνημα από ολόκληρο το αριστερό μπλοκ της χώρας – η BYU έδειξε τον δρόμο.

Ακόμη και πρόσφατα, η BYU διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στο να σταματήσει μια συμφωνία παραχώρησης λιμανιού στην εταιρεία DP World. Η σημερινή προσωρινή κυβέρνηση υπό τον Δρ. Μοχάμεντ Γιούνους, αγαπητό πρόσωπο της Δύσης, αποφάσισε να παραχωρήσει τρεις σημαντικούς τερματικούς σταθμούς κοντέινερ σε ξένες εταιρείες. Η αριστερά στη χώρα αντιδρά σε αυτή την απόφαση, και η BYU είναι μία από τις ελάχιστες οργανώσεις που αντέδρασαν άμεσα και δυναμικά.

Η BYU βρίσκεται στην πρώτη γραμμή πολλών κοινωνικών ζητημάτων. Ποιοι είναι οι κύριοι στόχοι και σκοποί της;

Στην πραγματικότητα της Νότιας Ασίας, τα αριστερά κόμματα διαθέτουν τόσο φοιτητικές όσο και νεολαιίστικες πτέρυγες. Η BYU ιδρύθηκε το 1976, λίγα μόλις χρόνια μετά τον Απελευθερωτικό Πόλεμο του 1971. Οι αγωνιστές της ελευθερίας, που τότε ηγούνταν της φοιτητικής οργάνωσης BSU, ανέλαβαν την ηγεσία της νεοσύστατης νεολαίας. Το όραμα ήταν ξεκάθαρο: η δημιουργία ενός ισχυρού νεολαιίστικου κινήματος που θα συνέχιζε το όραμα του 1971 – την αληθινή απελευθέρωση.

Το Μπανγκλαντές θυσίασε τρία εκατομμύρια ζωές μέσα σε μόλις εννέα μήνες πολέμου ενάντια στον πακιστανικό στρατό κατοχής. Οι λαϊκές προσδοκίες ήταν ταπεινές – μια αξιοπρεπή ζωή και τιμή – κι όμως, εξακολουθούμε να τις αναζητούμε.

Πρόσφατα, η BYU διεξάγει πανεθνικούς αγώνες για τα εξής αιτήματα:

- Θέσπιση επιδόματος ανεργίας.
- Επαναπατρισμό και στήριξη των ανέργων μεταναστών ώστε να επιστρέψουν στις θέσεις εργασίας τους στο εξωτερικό.
- Κατάργηση της δωροδοκίας και της διαφθοράς στις προσλήψεις, διορισμούς και μεταθέσεις.
- Διαφάνεια στην Τράπεζα Απασχόλησης και παροχή δανείων με ευνοϊκούς όρους στους νέους.
- Ειδική πρόνοια στον κρατικό προϋπολογισμό με προτεραιότητα στη δημιουργία θέσεων εργασίας.

Η ΒΥΥ είναι ιστορικό μέλος της WFDY, του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος νεολαίας στην περιοχή της Ασίας. Σε μια περίοδο αυξημένης ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας, όπου πολλά μέτωπα πολέμου είναι ανοιχτά, η διεθνής αλληλεγγύη αποτελεί το ισχυρότερο όπλο στα χέρια των λαών. Ποια είναι η θέση σας για τη σημερινή κατάσταση και ποιες δράσεις αναλαμβάνει η οργάνωσή σας;

Η ΒΥΥ απέκτησε ιδιότητα μέλους στη WFDY το 1982, έξι χρόνια μετά την ίδρυσή της. Σήμερα, είναι μέλος του Γενικού Συμβουλίου (GC) για την περιοχή Ασίας-Ειρηνικού και ασκεί ρόλο περιφερειακού συντονιστή.

Η δέσμευση της ΒΥΥ ενάντια στον ιμπεριαλισμό είναι σταθερή και αδιαπραγμάτευτη. Ενάντια στον σιωνισμό και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, η ΒΥΥ προβάλλει σταθερά τη φωνή του Παγκόσμιου Νότου. Η αποδολαριοποίηση είναι για εμάς κεντρικό ζήτημα, τη στιγμή που αναπτύσσεται στενή συνεργασία υπό την ομπρέλα των χωρών BRICS.

Η ΒΥΥ πιστεύει ότι, η αποδολαριοποίηση σε συνδυασμό με την επέκταση των BRICS, μορούν να έχουν αποτελεσματική επιρροή στην αποδυναμωση του σιωνισμού και της γενοκτονικής επίθεσης ενάντια στον παλαιστινιακό λαό.

Όσον αφορά τη Βενεζουέλα, η JPSUV είναι αξιόπιστος φίλος της ΒΥΥ. Τα μέλη της νοτιοασιατικής οργάνωσης εξέφρασαν ισχυρή αλληλεγγύη στην Μπολιβαριανή Επανάσταση, απέναντι στη νέα επίθεση των ΗΠΑ στα παράλια της. Ευχόμαστε πλήρη επιτυχία στο επόμενο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Νεολαίας και Φοιτητών (WFYS), που θα πραγματοποιηθεί στο Καράκας το 2026.

Με την ευκαιρία αυτής της συνέντευξης, θα θέλαμε να στείλετε ένα μήνυμα προς τη οργανωμένη νεολαία της Κύπρου.

Μέσα από τη WFDY και πέρα από αυτήν, η ΕΔΟΝ υπήρξε διαχρονικά ένας αξιόπιστος και αγαπητός φίλος της ΒΥΥ. Εκτιμούμε τη μαχητική της στάση και τη δυναμική της δράση για το νεολαιίστικο κίνημα της Κύπρου.

Είχαμε την τιμή να εκπροσωπηθούμε στο 37ο Παγκύπριο Φεστιβάλ Νεολαίας και Φοιτητών τον περασμένο Ιούλη – μια εξαιρετική εμπειρία για την αποστολή μας.

Ελπίζουμε η ΕΔΟΝ να συνεχίσει τον σταθερό της αγώνα ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και την καπιταλιστική επίθεση κατά της νεολαίας και της εργατικής τάξης, τόσο στην Κύπρο όσο και διεθνώς.

Οι αγώνες μας βρίσκονται σε αρμονία, όταν δεν διστάζουμε να επιλέγουμε τη «σωστή πλευρά» της Ιστορίας – την αριστερή.

Η νίκη θα είναι δική μας. Ζήτω η επανάσταση! Ζήτω η φιλία ΕΔΟΝ-ΒΥΥ!

•Zahidul Islam Sazib
Γραμματέας Διεθνών Σχέσεων, ΒΥΥ

MEMBERS OF THE GENERAL COUNCIL

Europe and North America

Latin America and Caribbean

Middle East and North Africa

Asia and Pacific

Africa

Ευάμπελος Γη:

Τρεις επιλογές, μία αληθινή εμπειρία.

Από επιλεγμένους αμπελώνες του τόπου μας, τα κρασιά Ευάμπελος Γη ωριμάζουν σε γαλλικά δρύινα βαρέλια και παλαιώνουν στις ισοθερμικές κάβες του οινοποιείου μας. Κρασιά ώριμα και ισορροπημένα με πλούσιο αρωματικό μπουκέτο. Κρασιά της γης μας.

THE LOBSTERS

«Ο ποιητής που υποδυόταν τον στιχουργό»

Ενοίθε βαθιά «πως η ανάγκη γίνεται ιστορία, πως η ιστορία γίνεται σιωπή». Πίστευε ακράδαντα ότι «τον κόσμο εμείς θα φέρουμε στα μέτρα μας, πριν να μας φέρει εκείνος στα δικά του». Ο Άλκης Αλκαίος, με το όνομα Βαγγέλης Λιάρος, ήταν σύμφωνα με τον Θάνο Μικρούτσικο ο «ποιητής που υποδυόταν τον στιχουργό». Άνθρωπος με τεράστιες ευαισθησίες, που εξέφραζε μέσα από τους στίχους του την αγάπη, τη στοργή, τη δικαιοσύνη, την αισιοδοξία και την αγωνία μιας ολόκληρης γενιάς. Κατάφερε με μαεστρία και προσεγμένα κείμενα να μετουσιώνει τα όνειρα και τις σκέψεις, σε φιλτραρισμένους με την προσωπική του ευαισθησία στίχους, που άγγιζε τις καρδιές των ανθρώπων. Σε εποχές «περίεργες» έκανε τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι «δε βγαίνουν τα όνειρα σε πλειστηριασμό» και πως η παρτίδα μας, δεν παίχτηκε ακόμα.

Γεννήθηκε στις 23 Νοεμβρίου 1949 στην Κοκκινιά Φιλιατών και μεγάλωσε στην Πάργα - την πόλη που αγάπησε όσο κανένα άλλο μέρος καθώς, όπως έλεγε, «η Πάργα μας είναι η νιότη μου, ο έρωτάς μου, το ταξίδι μου και η Ιθάκη μου». Το όνομα του, Ευάγγελος Λιάρος, το πήρε από τον ΕΛΑΣίτη θείο του Ευάγγελο Λιάρο, ο οποίος σκοτώθηκε σε νεαρή ηλικία την περίοδο της Κατοχής. Ο Άλκης Αλκαίος «έφυγε» τα ξημερώματα της 10ης Δεκεμβρίου 2012, σε ηλικία μόλις 63 χρονών.

Την περίοδο της Χούντας ανέπτυξε ουσιαστική αντιδικτατορική δράση. Με τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες του κρύβουν, φροντίζουν και φυγαδεύουν παράνομους και κυνηγημένους από τη Χούντα στα σύνορα και στο εξωτερικό. Το καλοκαίρι του 1973 συλλαμβάνεται για την αντιστασιακή του δράση από τη Χούντα και οδηγείται πρώτα στην «Μπουμπουλίνας» και μετά στο ΕΑΤ-ΕΣΑ, περνώντας εκεί πέντε μήνες φρικτών βασανιστηρίων. Ο 24χρονος Άλκης Αλκαίος βγήκε από τα κολαστήρια των βασανιστηρίων ανεπανόρθωτα σακατεμένος, ενώ σε συνδυασμό με ένα αυτοάνοσο που είχε, καθηλώθηκε για μήνες στο κρεβάτι. Κατάφερε μετά από χειρουργική επέμβαση που είχε κάνει στο Ανατολικό Βερολίνο να φρενάρει για ένα χρονικό διάστημα την αρρώστια.

Ο Άλκης Αλκαίος ήταν αγωνιστής, ήρωας, ιδεολόγος και δημοκράτης. Σημείο αναφοράς για τους μεγαλύτερους και πηγή έμπνευσης για τους νεότερους. Αθεράπευτα ρομαντικός και αμετανόητος κομμουνιστής μέχρι το τέλος της ζωής του. Προσπάθησαν να τον φιμώσουν, να τον απομονώσουν και να τον βγάλουν από τη μέση. Μάταια όμως. Όσο κι αν προσπαθούσαν οι φασίστες να λυγίσουν το σώμα του, τόσο ακλόνητα παρέμειναν η ψυχή και το πνεύμα του.

Έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση και την ανανέωση του ελληνικού τραγουδιού στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Έγραψε ποιήματα και στίχους με πολιτική και κοινωνική χροιά, σε μια εποχή έντονης πολιτικοποίησης και άνθισης του πολιτικού τραγουδιού. Έγραψε για την αγάπη και τον έρωτα, για αυτά που ο ίδιος αγάπησε και ονειρεύτηκε. Ήταν λάτρης του Χικμέτ, του Καββαδία και του Καρυωτάκη, του οποίου διοργάνωσε διάλεξη στην Πάργα, σε ηλικία δεκαοκτώ χρόνων, με τίτλο: «Κώστας Καρυωτάκης: ο ποιητής που αγαπήθηκε και μισήθηκε».

Πολλές φορές στη ζωή μας ο καθένας αναλογίζεται ότι πράγματι κάποιες συγκυρίες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο για αυτό που είμαστε, για αυτά που

κατάφερα να πετύχουμε, για αυτά που αντέξαμε να ζήσουμε. Έτσι, στην περίπτωση του Άλκη Αλκαίου, τα πράγματα δεν ήταν διαφορετικά. Ένα ποίημα του στην εφημερίδα «Ριζοσπάστης», το οποίο προσυπογράφει για πρώτη φορά ως Άλκης Αλκαίος, στις αρχές του 1978, διαβάστηκε από τον Θάνο Μικρούτσικο, του οποίου άρεσε και το μελοποίησε. Το ποίημα ήταν ένας χαιρετισμός ενός Έλληνα ποιητή σε διάφορους ομοτέχνους του από διάφορα μέρη που υπήρχαν αντιστασιακά κινήματα. Από το 1978 μέχρι το 1981, ο Άλκης Αλκαίος στέλνει καθημερινά με χαρτάκια στίχους στον Θάνο Μικρούτσικο και ο δεύτερος τους μελοποιεί. Έτσι προέκυψε το εμβληματικό «Εμπάργκο» το 1982, καθοριστικό από πλευράς κειμένου, από τη μια για το ίδιο το ελληνικό τραγούδι, αφού συμπυκνώνει τα οράματα αλλά και τις ματαιώσεις μιας ολόκληρης γενιάς και από την άλλη, ορόσημο για τον ίδιο τον Αλκαίο αφού με αυτό το άλμπουμ συστήνεται στον κόσμο. Ακολούθησαν κομμάτια που άφησαν εποχή όπως: Ρόζα, Ερωτικό (Με μια πιρόγα), Να γράφεις να τηλεφωνείς, Θέατρο Σκιών, Πάντα γελαστόί, τα οποία τραγούδησε όλη Ελλάδα. Στίχους του ερμήνευσαν με μοναδικό τρόπο ο Δημήτρης Μητροπάνος, η Χάρης Αλεξίου, ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου, ο Γιάννης Κούτρας και ο Σωκράτης Μάλαμας, ενώ συνεργάστηκε επίσης με δημιουργούς όπως ο Μάριος Τόκας και ο Μίλτος Πασχαλίδης. Μέσα από αυτές τις συνεργασίες, οι λέξεις του Αλκαίου απέκτησαν φωνή και έγιναν τραγούδια που σημάδεψαν γενιές.

Ο Αλκαίος δεν έγραφε για να κάνει επιτυχίες. Έγραφε τη ζωή που δεν έζησε σε στίχους. Είχε αστείρευτη φαντασία που κατάφερε μέσα από τους στίχους του να μετουσιώνει σε εικόνες και συναισθήματα, τα οποία στο πέρασμα τους περέσερναν τους ανθρώπους. Έτσι, παρέμεινε σαν μυθικό αριστούργημα. Κατάφερε με το έργο του, ενώ βρισκόταν δέσμιος σε ένα δωμάτιο, να είναι παρόν στις καρδιές των ανθρώπων. Με αυτά που έγραφε οι άνθρωποι ένοιωθαν ότι ήταν εκεί, μαζί τους, στα πανό και στα χείλη τους, στις πορείες και στα συλλαλητήρια, στους δρόμους και τις πλατείες.

Ο Αλκαίος δεν υπήρξε απλώς ένας στιχουργός. Ήταν ποιητής της ζωής, εκφραστής της παγκόσμιας ελευθερίας με ανυπολόγιστα μαρξιστικό υπόβαθρο, που κατάφερε να μετατρέψει την αγωνία ενός λαού σε τέχνη και τη σιωπή σε λόγο. Οι στίχοι του δεν γράφτηκαν για να εντυπωσιάσουν, αλλά για να συνοδεύουν τους ανθρώπους και να τους θυμίζουν πως η αξιοπρέπεια, η αγάπη και ο αγώνας δεν είναι λέξεις ξεπερασμένες.

Ο Άλκης Αλκαίος μας θυμίζει ότι η ουσία δεν χρειάζεται προβολείς, αλλά εσωτερική φλόγα. Έζησε μακριά απ' τη δημοσιότητα, μα η απουσία του έγινε πιο δυνατή από κάθε παρουσία. Η σιωπή του συνεχίζει να μιλά μέσα από τις φωνές όσων τραγουδούν τα λόγια του. Φωνές που κρατούν ζωντανό το όνειρο μιας ζωής πιο δίκαιης, πιο ευαίσθητης, πιο ανθρώπινης.

• Σταύρος Χατζηγεωργίου
Πολιτιστικό Γραφείο Κ.Σ. ΕΔΟΝ
Μέλος Κ.Σ. ΕΔΟΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Το Κ.Σ. της ΕΔΟΝ, στο πλαίσιο των εορτασμών για τα 80 χρόνια Ιστορίας της Οργάνωσής μας, εξέδωσε ένα πολυσέλιδο, συλλεκτικό Λεύκωμα υπό τον τίτλο:

«80 χρόνια ΑΟΝ-ΕΔΟΝ - Πρωταγωνιστούμε στην Ιστορία, Δημιουργούμε το μέλλον».

Η έκδοση αποτελείται από 250 σελίδες που φιλοδοξούν να αποτυπώσουν, στο βαθμό που αυτό είναι δυνατό, τους κυριότερους σταθμούς στην ιστορία της ΑΟΝ-ΕΔΟΝ, με πέραν των 1,000 φωτογραφιών.

Το Λεύκωμα κυκλοφόρησε ήδη στη συμβολική τιμή των 25 ευρώ και διατίθεται προς πώληση σε όλα τα Επαρχιακά Γραφεία

της ΕΔΟΝ Παγκύπρια, σε περιορισμένο αριθμό.
Πληροφορίες: 22766459

Προσωρινές Μεσογειακές Λίμνες και η Κοινωνικο-Οικολογική τους Σημασία

Ο Ανάμεσα στα άνυδρα καλοκαίρια και τους ήπιους, υγρούς χειμώνες της Μεσογείου συμβαίνει ένα φαινόμενο: οι προσωρινές λίμνες. Αυτοί οι ευαίσθητοι υγρότοποι, που γεμίζουν νερό τον χειμώνα και ξηραίνονται το καλοκαίρι, αποτελούν ζωντανά παραδείγματα της ισορροπίας ανάμεσα στη φύση και τον χρόνο. Η σημασία τους για την οικολογία και τις τοπικές κοινότητες παραμένει υποτιμημένη και απειλείται όλο και περισσότερο.

Οι προσωρινές λίμνες σχηματίζονται όταν το νερό της βροχής ή των υπόγειων υδάτων συγκεντρώνεται σε φυσικές κοιλότητες. Σε αντίθεση με τις μόνιμες λίμνες, δεν διατηρούν σταθερή στάθμη νερού• ακολουθούν τον ρυθμό της φύσης, μεταμορφώνοντας το τοπίο από υδάτινο παράδεισο σε ξηρότοπο μέσα σε λίγους μήνες. Αυτή η διαρκής εναλλαγή γεννά ένα μοναδικό μωσαϊκό ζωής.

Οι προσωρινές λίμνες της Μεσογείου, από την Αλυκή της Λάρνακας μέχρι το Οροπέδιο Ομαλού στη Βιάννο, Κρήτης, φιλοξενούν σπάνια φυτά και ζώα που έχουν προσαρμοστεί στην εναλλαγή υγρασίας και ξηρασίας. Πολλά είδη αμφιβίων αναπαράγονται αποκλειστικά σε αυτές τις λίμνες, ενώ δεκάδες είδη μεταναστευτικών πουλιών τις χρησιμοποιούν ως σταθμούς ανάπαυσης και τροφής στα μακρινά ταξίδια τους. Η οικολογική τους αξία είναι ανεκτίμητη, αφού στηρίζουν πολύπλοκες τροφικές αλυσίδες και ενισχύουν τη συνολική ανθεκτικότητα των οικοσυστημάτων απέναντι στις κλιματικές πιέσεις που αυξάνονται με τη ραγδαία κλιματική αλλαγή. Έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, στο πλαίσιο του προγράμματος LIFE «Conservation of Mediterranean Temporary Ponds» (1999-2003), τονίζει ότι αυτά τα οικοσυστήματα είναι «κρίσιμα για τη διατήρηση της μεσογειακής βιοποικιλότητας» και αποτελούν καταφύγια για είδη που δεν μπορούν να επιβιώσουν αλλού. Παρ' όλα αυτά, όπως καταγράφεται στην ίδια έκθεση, η ανθρώπινη πίεση και η έλλειψη θεσμικής προστασίας οδηγούν σε δραματική συρρίκνωσή τους.

Πέρα από τη βιοποικιλότητα, οι προσωρινές λίμνες παρέχουν κρίσιμες υπηρεσίες στους ανθρώπους. Επανατροφοδοτούν τα υπόγεια ύδατα, συγκρατούν θρεπτικά συστατικά στο έδαφος, ρυθμίζουν την τοπική μικροκλιματική ισορροπία και αποτελούν φυσικά φίλτρα καθαρισμού του νερού. Επίσης, για τις τοπικές κοινότητες, αποτελούν πηγή ζωής• παραδοσιακά, γύρω τους αναπτύχθηκαν μορφές αλιείας, βόσκησης και γεωργίας που σέβονταν τον κύκλο της φύσης. Επιπρόσθετα, αποτελούν πηγή αλατιού και υλικών παραγωγής παραδοσιακών κατασκευών. Με τοπικό παράδειγμα τον υγρότοπο της Καρπασίας, που ανέκαθεν οι κάτοικοι της περιοχής χρησιμοποιούσαν τα καλάμια που φύτευαν στις όχθες των εποχιακών λιμνών για να φτιάξουν καλάθια, ψάθες και στέγες σπιτιών. Αυτά τα παραδοσιακά κατασκευάσματα αποδεικνύουν την αρμονική σχέση που είχαν οι ντόπιοι με το περιβάλλον, όπου οι άνθρωποι έπαιρναν από τη φύση μόνο αυτά που χρειάζονταν, χωρίς να την εξαντλούν. Σήμερα, οι προσωρινοί αυτοί υγρότοποι αποτελούν, επίσης, ελκυστικούς προορισμούς για οικοτουρισμό, παρατήρηση πουλιών και περιβαλλοντική διαπαιδαγώγηση.

Ωστόσο, η αξία αυτών των λιμνών σπάνια μεταφράζεται σε πολιτική βούληση. Η οικονομική ανάπτυξη, που συχνά προβάλλεται ως αδιαπραγμάτευτη προτεραιότητα, λειτουργεί εις βάρος τους. Πολλές προσωρινές λίμνες αποξηραίνονται ή μετατρέπονται σε γεωργικές εκτάσεις, οικόπεδα ή βιομηχανικές ζώνες, στο όνομα της «αξιοποίησης» της γης. Η αστικοποίηση, η εντατική γεωργία και οι δρόμοι που διασχίζουν ευαίσθητες περιοχές αποκόπτουν τις λίμνες από τα φυσικά τους ρεύματα. Παράλληλα, η κλιματική αλλαγή μειώνει τη διάρκεια των υγρών περιόδων και αυξάνει τα φαινόμενα ξηρασίας, μεταβάλλοντας ριζικά τον κύκλο ζωής τους.

Πίσω από αυτή την εικόνα κρύβεται μια πολιτική πραγματικότητα: αυτά τα οικοσυστήματα σπάνια χωρούν στα οικονομικά πλάνα. Δεν αποφέρουν άμεσα κέρδη, δεν «φαίνονται» στο τοπίο όλο τον χρόνο, κι έτσι αγνοούνται από τις αρχές και τα αναπτυξιακά σχέδια. Η οικολογική τους σημασία παραμένει δευτερεύουσα μπροστά στις πιέσεις για οικοδόμηση, τουριστική εκμετάλλευση ή γεωργική εντατικοποίηση. Η προστασία των προσωρινών λιμνών δεν είναι απλώς ζήτημα περιβαλλοντικής ευαισθησίας• είναι πολιτική επιλογή με βαθιές κοινωνικές και οικονομικές συνέπειες. Η ενσωμάτωσή τους σε εθνικά δίκτυα προστατευόμενων περιοχών, η αποκατάσταση υγροτόπων και η περιβαλλοντική εκπαίδευση μπορούν να αλλάξουν την πορεία τους.

Οι λίμνες αυτές μας θυμίζουν ότι το νερό δεν είναι δεδομένο, αλλά ένας κύκλος που συνδέει τη φύση, τις κοινότητες και το μέλλον μας. Όσο οι κυβερνήσεις και οι πολίτες παραμένουν αδιάφοροι, τόσο περισσότερο στερεύουν όχι μόνο οι λίμνες, αλλά και η οικολογική μας συνείδηση. Είναι στα χέρια μας να αναπτύξουμε αυτή τη συνείδηση σε ένα ευρύ φάσμα, όπου θα περιλαμβάνει ακόμα και την κατάλληλη και αναγκαία πολιτική συμπερίληψη των προσωρινών λιμνών στην πραγματικότητά μας.

• Πέτρος Κωνσταντίνου
Φοιτητής Θαλάσσιας και Λιμναίας Επιστήμης
Vrije Universiteit Brussel

*Εκ της Σύνταξης: Οι απόψεις που αναφέρονται στην παρούσα ενότητα, δεσμεύουν αποκλειστικά τον/τη συγγραφέα και όχι την εφημερίδα

Συνέντευξη με τον
επίκουρο καθηγητή στο
τμήμα Τουρκικών, και
Μεσανατολικών σπουδών
στο Πανεπιστήμιο
Κύπρου,
Νίκο Μούδουρο

15 Νοεμβρίου 1983: Ανακήρυξη Ψευδοκράτους

Τ στις 14 Νοεμβρίου 1983, ο Ντενκτάς καλεί σε δείπνο όλους τους «βουλευτές», με σκοπό να τους ανακοινώσει την πρόθεση του για την ανακήρυξη της «ανεξαρτησίας», το επόμενο κίελο πρωί, φροντίζοντας μάλιστα να διακοπούν όλες οι επικοινωνίες στις κατεχόμενες περιοχές. Η ανακοίνωση, όμως, συνοδευόταν και με απειλές οι οποίες αναφέρονταν στην αντιπολίτευση και έλεγαν πως εάν οποιοδήποτε κόμμα αντιστεκόταν στην σχετική απόφαση, δεν θα είχε δικαίωμα να υπάρχει στο νέο πολιτικό σύστημα.

Στις 15 Νοεμβρίου 1983, ανακηρύσσεται παράνομα και μονομερώς, η ούτω καλούμενη «Τουρκική Δημοκρατία Βορείας Κύπρου». 9 χρόνια μετά την παράνομη Τούρκικη εισβολή του 1974, ένα ακόμα πλήγμα για την σχετικά νεοσύστατη Κυπριακή Δημοκρατία, έρχεται να δημιουργήσει νέα δεδομένα και αρνητικότερους συσχετισμούς. Ο επίκουρος καθηγητής στο τμήμα Τουρκικών, και Μεσανατολικών σπουδών του Πανεπιστημίου Κύπρου, Νίκος Μούδουρος, απαντά σε τρεις ερωτήσεις της εφημερίδας μας προσπαθώντας να μελετήσουμε την ιστορική πορεία εξέλιξης, τις εσωτερικές δυναμικές και την διεθνή ανταπόκριση, σε ότι αφορά την ανακήρυξη του ψευδοκράτους.

1. Ποια είναι η ιστορική πορεία εξέλιξης που οδήγησε το 1983 στην «ίδρυση» της λεγόμενης «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου»;

Η ανακήρυξη της «ΤΔΒΚ» το 1983 μπορεί να μελετηθεί και ως το καταληκτικό σημείο μιας εξελικτικής πορείας της διεκδίκησης χωριστής τουρκοκυπριακής εξουσίας στην Κύπρο, η οποία αρχίζει να εμφανίζεται στο σύγχρονο της πλαίσιο ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 1950. Η συγκεκριμένη αρχικά ιδεολογική, φαντασιακή διεκδίκηση ανήκει στο χώρο της τουρκικής και τουρκοκυπριακής δεξιάς και ακροδεξιάς, ενώ αναπαράγεται και εμπλουτίζεται από τα αντίστοιχα ελληνικά και ελληνοκυπριακά ρεύματα.

Στο επίκεντρο της θέσης για μια χωριστή εξουσία στο νησί βρέθηκε η πεποίθηση ότι οι δύο κοινότητες δεν μπορούν να συμβιώσουν και συνεπώς δεν μπορούν να διαμοιραστούν μια κοινή εξουσία. Όμως είναι απαραίτητο να σημειωθεί ότι σταδιακά η φαντασιακή διεκδίκηση αποκτά υλικές διαστάσεις, εδαφικούς και πολιτικούς αντικατοπτρισμούς στην κυπριακή γεωγραφία. Συγκεκριμένα, η Τουρκοκυπριακή εθνικιστική ελίτ αξιοποιώντας τις διακοινοτικές ταραχές της δεκαετίας του 1960 είχε προχωρήσει σε συνεργασία με την Άγκυρα στη συγκρότηση διαφορετικών, παράνομων χωριστών διοικήσεων.

Για παράδειγμα από το 1963 και μετά υπάρχει η «Γενική Επιτροπή», το 1967 η «προσωρινή τουρκοκυπριακή διοίκηση», το 1974 η «αυτόνομη τουρκοκυπριακή διοίκηση» και το 1975 δημιουργείται το «Τουρκοκυπριακό Ομόσπονδο Κράτος». Με αυτό τον τρόπο πριν από την ανακήρυξη της

«ΤΔΒΚ» υπάρχει μια μακρά πορεία εμφάνισης παράνομων χωριστών δομών εξουσίας. Από τη μια πλευρά εκείνο που φαίνεται να κυριαχεί ως το κοινό στοιχείο των προαναφερθέντων είναι η παρανομία των δομών εξουσίας. Από την άλλη πλευρά το στοιχείο που υπογραμμίζει την εξελικτική τους πορεία είναι η διαφοροποίηση στη συνείδηση εξουσίας, έστω και ημιτελούς, που καλλιεργούν αυτές οι δομές.

Επομένως στο ιστορικό πλαίσιο της ανακήρυξης του ψευδοκράτους δεν ξεχωρίζουν μόνο οι αποτυχίες στο Κυπριακό ή οι διεθνείς εξελίξεις, αλλά και η σταδιακή ωρίμανση της εθνικιστικής πολιτικής και οργάνωσης εντός της Τουρκοκυπριακής κοινότητας. Υπό αυτή την έννοια λοιπόν, τα γεγονότα του 1983 δεν ήταν «ξαφνικά», ούτε και «απροειδοποίητα», ιδιαίτερα έχοντας υπόψη ότι ο τότε Τουρκοκύπριος ηγέτης έθεσε το ζήτημα της μονομερούς ανεξαρτησίας ήδη από το 1976 μετά τις πρώτες εκλογές των Τουρκοκυπρίων μετά την εισβολή.

2. Σε ποιο βαθμό, το ψευδοκράτος, ήταν θέληση/ανάγκη της Τουρκίας και σε ποιο βαθμό της Τ/κ κοινότητας, όπως επίσης και ποιες ήταν οι διαφοροποιήσεις εντός της κοινότητας;

Ήταν το αποτέλεσμα ενός συνδυασμού κοινών στόχων της Τουρκίας και της τότε τουρκοκυπριακής ηγεσίας. Ένα από τα κομβικά σημεία που πρέπει να υπογραμμιστεί είναι το ότι στην Τουρκία η εξουσία τότε βρισκόταν ακόμα υπό τον έλεγχο της χούντας του Κενάν Εβρέν ως προϊόν του πραξικοπήματος του 1980. Οι στρατιωτικοί, ή τουλάχιστον πολλοί κύκλοι εξουσίας εντός της στρατιωτικής χούντας είχαν περίπου τις ίδιες απόψεις με τον Ραούφ Ντενκτάς σε σχέση με την ανάγκη πολιτικής εμπέδωσης

και σταθεροποίησης της διχοτομικής κατάστασης πραγμάτων στο νησί. Ο ίδιος ο Ντενκτάς όμως είχε προηγουμένως αναλύσει ορθά τις πολιτικές ισορροπίες στην Άγκυρα πριν από την προετοιμασία της ανακήρυξης.

Συγκεκριμένα, όπως αποκάλυψε χρόνια μετά, η υλοποίηση της απόφασης για την ανακήρυξη μονομερούς ανεξαρτησίας έγινε σε μια φάση που η χούντα παρέδιδε την εξουσία στους εκλεγμένους πολιτικούς στην Τουρκία, αλλά χωρίς ακόμα οι τελευταίοι να είχαν αναλάβει καθήκοντα. Με αυτό τον τρόπο, ο νέος πρωθυπουργός της Τουρκίας, Τουργούτ Οζάλ, ουσιαστικά βρέθηκε ενώπιον τετελεσμένων που δημιούργησαν οι κύκλοι εξουσίας Ντενκτάς στην Κύπρο και στην Άγκυρα. Παράλληλα όμως, η υλοποίηση μιας τέτοιας απόφασης έλαβε υπόψη και την απόρριψη των δεικτών Πέρες ντε Κουέγιαρ το καλοκαίρι του 1983, από τον Σπύρο Κυπριανού. Με αυτό τον τρόπο ο Ντενκτάς κορύφωσε την ιδεολογική προετοιμασία επικεντρώνοντας την εκστρατεία του στην απόρριψη της ιδέας της λύσης από τους Ελληνοκύπριους.

Όλες αυτές οι κινήσεις φυσικά δεν γίνονταν αποδεκτές από ολόκληρη την κοινότητα. Η προσπάθεια ανακήρυξης του ψευδοκράτους, όπως και όλες οι προηγούμενες πολιτικές του Ντενκτάς που προσανατολιζόνταν στο βάθμα της διχοτόμησης, ήταν το επίκεντρο σκληρών πολιτικών αντιπαραθέσεων. Εντός της Τουρκοκυπριακής κοινότητας μεγάλα μέρη της Αριστεράς στάθηκαν ενάντια στην ανακήρυξη, αλλά και γενικότερα στην ιδέα της χωριστή και ανταγωνιστικής προς τους Ελληνοκύπριους, τουρκοκυπριακής εξουσίας.

Εκτός από το ζήτημα της κοινής κυπριακής ταυτότητας και της ανάγκης κοινής εξουσίας, αυτές ήταν οι δυνάμεις που έθεσαν και τον κίνδυνο της απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων και της εμβάθυνσης της ενσωμάτωσης τους στο πολιτικό σύστημα και την οικονομία της Τουρκίας. Αξίζει την ίδια στιγμή να σημειωθεί ότι υπήρξαν και δυνάμεις της Αριστεράς που στήριξαν την ιδέα της ανεξαρτησίας ως μέθοδος «ανεξαρτητοποίησης» από την επιρροή και τον έλεγχο της Τουρκίας. Δυστυχώς αυτό ήταν και ένα ιδεολογικό ρεύμα που αξιοποιήθηκε από τον Ντενκτάς.

3. Ποια ήταν η στάση του διεθνούς παράγοντα απέναντι στην λεγόμενη «ΤΔΒΚ» και τι διαφοροποιήσεις βλέπουμε 42 χρόνια μετά;

Η στάση του διεθνούς παράγοντα όπως διαμορφώθηκε στις συνθήκες της εποχής θα μπορούσε να αξιολογηθεί ως θετική υπό την έννοια ότι η διχοτόμηση κρατών και ο εδαφικός διαμελισμός δεν ήταν τότε φαινόμενα με ιδιαίτερη πολιτική και ιδεολογική νομιμοποίηση. Οι διεθνείς ισορροπίες ήταν τέτοιες που μπορούσαν σε σχετικό ή απόλυτο βαθμό να κινητοποιήσουν τις έννοιες και τις πρόνοιες του διεθνούς δικαίου. Ωστόσο εκείνη ήταν και μια εποχή μεταίχμιο που τελικά έδειξε την ρευστότητα εκείνου που ονομάζεται διεθνές σύστημα. Από τότε μέχρι σήμερα έχουν αλλάξει πολλά πράγματα.

Επομένως στο ιστορικό πλαίσιο της ανακήρυξης του ψευδοκράτους δεν ξεχωρίζουν μόνο οι αποτυχίες στο Κυπριακό ή οι διεθνείς εξελίξεις, αλλά και η σταδιακή ωρίμανση της εθνικιστικής πολιτικής και οργάνωσης εντός της Τουρκοκυπριακής κοινότητας.

Δυστυχώς, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια φαίνεται ότι η εντείνεται σε πολύ μεγάλο βαθμό η αντίληψη της κυβέρνησης Ερντογάν ότι στα βόρεια της Κύπρου δεν υπάρχει μη αναγνωρισμένο κράτος, αλλά περισσότερο ένας άλλος νομός της Τουρκίας.

Η σχέση ανάμεσα στην Τουρκία και την τουρκοκυπριακή κοινότητα συνιστά διαχρονικά έναν από τους βασικούς καθοριστικούς παράγοντες της πολιτικής δυναμικής στα κατεχόμενα. Η πολιτική παρέμβαση της Άγκυρας, είτε με θεσμικά μέσα είτε μέσω παρασκηνακών μηχανισμών, έχει καταστεί ένα διαρκές φαινόμενο.

Ωστόσο, μετά την κρίσιμη καμπή του αποτυχημένου πραξικοπήματος του 2016 στην Τουρκία και την κατάρρευση των συνομιλιών στο Κραν Μοντανά το 2017, η τουρκική εμπλοκή εισέρχεται σε μια φάση ποιοτικής μεταβολής. Η τουρκοκυπριακή πολιτική σφαίρα, και ιδιαίτερα η εκτελεστική εξουσία, δεν αντιμετωπίζονται πλέον από την Τουρκία ως πεδίο έστω ιεραρχικής συνεργασίας μεταξύ «μητέρας πατρίδας» και «μικρής πατρίδας», αλλά ως επέκταση της εσωτερικής πολιτικής κυριαρχίας της Άγκυρας. Η τουρκοκυπριακή κοινότητα και το ίδιο το ψευδοκράτος μετατρέπονται σταδιακά σε «ημι-αποικία», σε έναν «διοικητικό νομό» που λειτουργεί υπό την επιτήρηση και τον έλεγχο της τουρκικής κυβέρνησης, χωρίς τυπική προσάρτηση, αλλά με άτυπη καθημερινή ενσωμάτωση.

Πρωτοσέλιδο Γενί Ντουζέν στις 11 Οκτωβρίου 1983 με το οποίο αποκαλύπτει τη σημαία που εξετάστηκε στο «υπουργικό συμβούλιο», αλλά και την προτίμηση του Ντενκτάς για να αποτελέσουν τις σημαίες του ψευδοκράτους

Στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας Kıbrıs Postası στις 11 Νοεμβρίου 1983 αποκαλύπτεται η πληροφορία ότι η συγκεκριμένη σημαία θα έμπαινε σε ψηφοφορία στη «Βουλή» για να εγκριθεί ως η σημαία του ψευδοκράτους.

Η Διασκεπτική Συνέλευση του 1948

Ιστορικό πλαίσιο

Η δεκαετία του 1940 υπήρξε ταραχώδης για τον κυπριακό λαό, καθώς οξυνόταν η αντιαποικιακή πάλη ενάντια στους Βρετανούς. Το εργατικό κίνημα, μέσα από διεκδικήσεις και απεργίες, κατέκτησε δικαιώματα που μέχρι τότε θεωρούνταν άπιαστο όραμα. Το ΑΚΕΛ, ως κατεξοχήν αντιαποικιακό και εργατικό κόμμα, εξελίχθηκε από παράνομη οργάνωση σε μαζικό, ισχυρό κόμμα στηριγμένο στις αρχές του Μαρξισμού-Λενινισμού.

Την ίδια περίοδο, διαμορφώνονται δύο ισχυροί πόλοι - η Δεξιά, υπό την Εθναρχία και η Αριστερά υπό το ΑΚΕΛ - με κοινό στόχο την «αυτοδιάθεση», αλλά διαφορετική στρατηγική. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η αποικιακή κυβέρνηση αναγκάζεται να συγκαλέσει τη Διασκεπτική Συνέλευση για τη διαμόρφωση Συντάγματος Αυτοκυβέρνησης. Στις 9 Ιουλίου 1947 ο κυβερνήτης Ουίνστερ κάλεσε τις οργανώσεις να ορίσουν εκπροσώπους, και την 1η Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε η πρώτη σύσκεψη της Διασκεπτικής.

Η στάση του ΑΚΕΛ

Για το ΑΚΕΛ ο αγώνας του κυπριακού λαού ήταν συνυφασμένος με τους άλλους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες του αντιαποικιακού κινήματος και ως εκ τούτου, επέμενε στη διεθνοποίηση του αγώνα. Τον θεωρούσε επίσης αγώνα αντιιμπεριαλιστικό και αντιτασσόταν κάθετα στην όποια σκέψη παραχώρησης βάσεων και διευκολύνσεων στους Άγγλους, ως αντάλλαγμα για την αυτοδιάθεση. Την ίδια ώρα, το ΑΚΕΛ αντιλαμβάνονταν ότι ο στόχος της αυτοδιάθεσης-ένωσης προκαλούσε προβλήματα στις σχέσεις με την τ/κ κοινότητα και γι' αυτό αγωνιζόταν για κατοχύρωση των δικαιωμάτων των Τ/κ και τόνιζε την ανάγκη ένταξης τους στον αντιαποικιακό αγώνα. Παράλληλα, το Κόμμα πίστευε στην ενότητα της πάλης ενάντια στην αποικιοκρατία και με κάθε ευκαιρία προσπαθούσε να δημιουργήσει συμμαχίες ανάμεσα στις δύο παρατάξεις για την προώθηση των συμφερόντων του κυπριακού λαού.

Στη βάση της θέσης του κόμματος για μαζικοπολιτικό απελευθερωτικό αγώνα, αλλά και της θέσης για διεθνοποίηση του αγώνα, το ΑΚΕΛ αποφάσισε να συμμετάσχει στη Διασκεπτική και έθεσε δύο βασικούς όρους. Πρόταξε τη θέση ότι η αυτοκυβέρνηση θα ήταν το πρώτο στάδιο προς την άσκηση του δικαιώματος του κυπριακού λαού για αυτοδιάθεση και παράλληλα, τόνιζε την ανάγκη διαμόρφωσης συντάγματος με πραγματική αυτοκυβέρνηση, όπου ο λαός της Κύπρου θα είχε αυξημένες εξουσίες. Σε αυτό το πνεύμα το ΑΚΕΛ κατέθεσε ολοκληρωμένο σχέδιο συντάγματος, το οποίο οι Βρετανοί αρνήθηκαν να συζητήσουν.

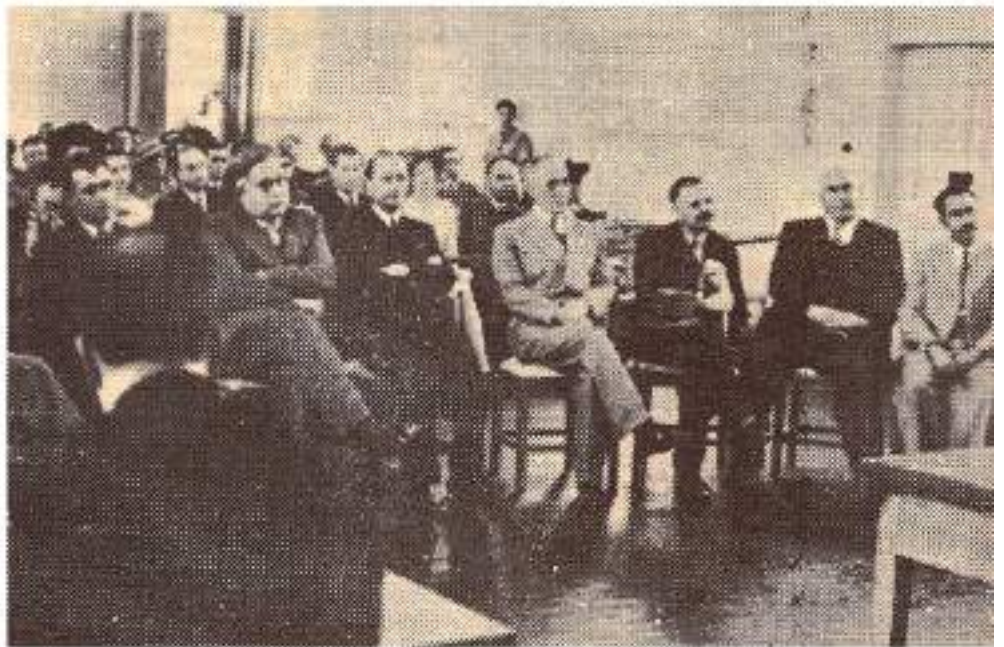
Στην πορεία της Διασκεπτικής, όταν διαφάνηκε ότι η πρόθεση των Άγγλων δεν ήταν η πραγματική αυτοδιάθεση του κυπριακού λαού αλλά η αναζήτηση μεθόδων με τις οποίες θα συνεχιζόταν η αποικιοκρατία στο νησί, το ΑΚΕΛ αποχώρησε από τη με αποτέλεσμα αυτή να καταρρεύσει. Αν και η Αριστερά είχε πρόθεση να συζητήσει και να συνδιαμορφώσει σύνταγμα αυτοκυβέρνησης για την Κύπρο, η απουσία από τη Διασκεπτική και οι υπεκφυγές της Εθναρχίας και της ε/κ Δεξιάς, αλλά και η αδιαλλαξία των Άγγλων, οδήγησαν τη Συνέλευση σε τέλμα και η προσπάθεια κρίθηκε αποτυχημένη.

Στάση Εθναρχίας

Η Δεξιά αντιμετώπιζε τον αγώνα της Κύπρου εθνοκεντρικά, πιστεύοντας ότι το Κυπριακό θα λυνόταν μέσω της ελληνοβρετανικής φιλίας. Ταυτιζόταν με τους Βρετανούς στον αντικομμουνισμό και επιδίωκε να αποκλείσει τόσο τους Τουρκοκύπριους όσο και την Αριστερά από τον αντιαποικιακό αγώνα. Έτσι, απέρριπτε κάθε προσπάθεια του ΑΚΕΛ για κοινό αντιαποικιακό μέτωπο, θέλοντας να διατηρήσει την πρωτοκαθεδρία του.

Έτσι, πιστή στη αντικομμουνιστική της στάση, η Εθναρχία αρνήθηκε να συμμετάσχει στη Διασκεπτική Συνέλευση. Μέσα από διάφορες προφάσεις και με δικαιολογία ότι αρνήθηκε να συμμετάσχει για λόγους «εθνικούς», όπως διαλαλεί μέχρι σήμερα, δεν απέστειλε εκπρόσωπο στη Συνέλευση, πετώντας έτσι μια πιθανή ευκαιρία για δημιουργία και εφαρμογή συντάγματος αυτοκυβέρνησης στην Κύπρο, που ενδεχόμενα να οδηγούσε στο δικαίωμα του λαού μας για αυτοδιάθεση. Η πραγματική αιτία για την οποία αρνήθηκε η Δεξιά να συμμετάσχει στη Διασκεπτική όμως δεν είναι «εθνικοί» λόγοι, αλλά ο φόβος τους ότι αν εφαρμοζόταν σύνταγμα αυτοκυβέρνησης στην Κύπρο και γίνονταν εκλογές, θα τις κέρδιζε η Αριστερά και θα έχαναν τα προνόμια που τους παρείχαν οι Άγγλοι αποικιοκράτες, αλλά και το μονοπώλιο της πολιτικής ηγεσίας του κυπριακού λαού.

Διαφάνηκε με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι η Δεξιά της Κύπρου για άλλη μια φορά προτίμησε να βάλει τα συμφέροντα της και τη διατήρηση των οφίκιων που κατείχε, πάνω από τα συμφέροντα του λαού. Το αντικομμουνιστικό τους μίσος και ο φόβος για την επικράτηση της Αριστεράς σε ενδεχόμενες εκλογές, τους οδήγησε να απορρίψουν μια πιθανή ευκαιρία για αυτοκυβέρνηση με τον λαό να κατέχει την εξουσία, η οποία ίσως να οδηγούσε στο δικαίωμα του για αυτοδιάθεση.

Παράλληλα, με αυτή τη στάση προσπάθησαν να ρίξουν αλλού τις ευθύνες και να κατηγορήσουν την Αριστερά ως «ενδοτική», ενώ στην πραγματικότητα μόνο στόχο είχαν τη διατήρηση της πολιτικής τους πρωτοκαθεδρίας, χωρίς να σκέφτονται το συμφέρον του λαού και τις προοπτικές που θα του προσέφερε ενδεχόμενο σύνταγμα αυτοκυβέρνησης.

Το τέλος της Διασκεπτικής

Στις 12 Αυγούστου 1948, η Διασκεπτική Συνέλευση τερμάτισε τις εργασίες της και κρίθηκε ως αποτυχημένη, γεγονός που αποδεικνύεται από την παραίτηση του Άγγλου κυβερνήτη, του οποίου η Διασκεπτική αποτελούσε πρωτοβουλία.

Βασικός λόγος της αποτυχίας ήταν η αδιαλλαξία των Άγγλων να συζητήσουν τις προτάσεις και το ολοκληρωμένο σύνταγμα το οποίο κατέθεσε η Αριστερά, μαζί με τη θέση για πραγματική αυτοκυβέρνηση στην Κύπρο. Το σχέδιο συντάγματος που κατέθεσαν οι Άγγλοι δεν προνοούσε πραγματική αυτοκυβέρνηση αλλά δημιουργία Εκτελεστικού Συμβουλίου με μόνο συμβουλευτικό χαρακτήρα και με τις περισσότερες εξουσίες να παραμένουν στα χέρια της αποικιακής κυβέρνησης, κάτι που σε καμία περίπτωση δεν θα αποδεχόταν το ΑΚΕΛ, γεγονός που οδήγησε την Αριστερά να αποχωρήσει από τη Διασκεπτική.

Παράλληλα, άλλος βασικός λόγος για την αποτυχία της Διασκεπτικής ήταν η άρνηση της Δεξιάς να συμμετάσχει με διάφορες προφάσεις, γεγονός που θα οδηγούσε μια ενδεχόμενη συμφωνία να καταστεί ανεφάρμοστη. Η Εθναρχία με διάφορες προφάσεις αρνήθηκε να αποστείλει εκπροσώπους στη Συνέλευση, έτσι το ΑΚΕΛ έμεινε μόνο του να αγωνίζεται για την προάσπιση των συμφερόντων του κυπριακού λαού. Ο αντικομμουνισμός της Εθναρχίας και οι εθνικιστικές της παρωπίδες, στάθηκαν, μαζί με άλλους παράγοντες, τροχοπέδη στην επίτευξη βιώσιμης προσωρινής λύσης του Κυπριακού. Η αποικιοκρατία συνέχισε να υφίσταται στην Κύπρο και ο λαός έχασε μια ενδεχόμενη ευκαιρία για αυτοκυβέρνηση που θα του έδινε τη δύναμη να παλέψει πιο έντονα και αποφασιστικά για το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση.

•Γρηγόρης Γρηγορίου
Τοπικός Γραμματέας ΕΔΟΝ Ιωαννίνων

Διεκδικούμε το Σχολείο που μας Αξίζει Οργανωμένα - Μαζικά - Μαχητικά

Μετά και τον καταρτισμό της ΠΣΕΜ και την δύναμη που έδωσαν οι μαθητές και μαθήτριες στην ΠΕΟΜ για να πρωταγωνιστήσει για ακόμη μια χρονιά στους αγώνες του μαθητικού κινήματος, φανερώνεται η εμπιστοσύνη των μαθητών στην ΠΕΟΜ, για να αποτελέσει την δύναμη εκείνη που θα βγει ξανά μπροστά, καθοδηγώντας το Οργανωμένο Μαθητικό Κίνημα στις διεκδικήσεις του σήμερα, για το σχολείο που μας αξίζει.

Είναι πραγματικότητα πως, τα τελευταία χρόνια, ο τομέας της εκπαίδευσης, αλλά και τα κεκτημένα των μαθητών που κερδήθηκαν με αγώνες τα προηγούμενα χρόνια, δέχτηκαν ολομέτωπη επίθεση από την Κυβέρνηση Νίκου Αναστασιάδη - Συναγερμού, η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα από την Κυβέρνηση του Νίκου Χριστοδουλίδη.

Κανονισμοί Λειτουργίας Δημοσίων Σχολείων:

Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε την προσπάθεια για αποδυνάμωση του Οργανωμένου Μαθητικού Κινήματος, από πλευράς Κυβερνήσεων. Προώθησαν και ψήφισαν νέους κανονισμούς λειτουργίας το 2017 με πρόσημο τον εκσυγχρονισμό τους, αλλά στην ουσία τι έκαναν; Μετέφεραν το δημόσιο σχολείο δεκαετίες πίσω, συντηρητικοποιώντας το, και βάζοντας ταφόπλακα στις προσπάθειες για εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Με βάση τους νέους κανονισμούς, σε μαθητές που συμμετέχουν σε εκδηλώσεις που διοργανώνει η ΠΣΕΜ, θα σημειώνονται απουσίες. Αυτό αποτελεί τρανταχτό παράδειγμα του πως η Κυβέρνηση προσπαθεί να αποδυναμώσει το μαθητικό κίνημα. Θέλουν μαθητές υποταγμένους, να μην αντιδρούν σε ότι τους επιβάλλεται, να μη διεκδικούν, να μην έχουν φωνή. Αποδείξαμε όμως αρκετές φορές στην πράξη πως, οι μαθητές, δεν φοβερίζονται από τέτοιες πρακτικές. Πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί η δίωρη αποχή των μαθητών στις αρχές της σχολικής χρονιάς. Επιπρόσθετα, μετά από αγώνες κατάφερε το Μαθητικό Κίνημα τη συμμετοχή των Κεντρικών Μαθητικών Συμβουλίων στη διαμόρφωση των εσωτερικών κανονισμών του κάθε σχολείου σε συνεργασία με τον διευθυντή και τον Σύνδεσμο Γονέων. Σήμερα, με βάση τους νέους κανονισμούς, τον τελευταίο λόγο έχει ο καθηγητικός σύλλογος με την δική του απόφαση και έτσι θα μπορεί να ανατρέψει εντελώς την οποία απόφαση συμφώνησαν αρχικά. Με λίγα λόγια, οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι των μαθητών, δε έχουν πια λόγο για το τι συμβαίνει στο σχολείο τους. Παράλληλα, μείωσαν τις απουσίες, και σταμάτησαν την διαφοροποίηση που υπήρχε μεταξύ δικαιολογημένων και αδικαιολόγητων απουσιών.

Η προσπάθεια φίμωσης του μαθητικού κινήματος και κατάργησης των δικαιωμάτων του, φαίνεται επίσης με την πρόταση του Υπουργείου Παιδείας για ταύτιση του μαθητικού συνδικαλισμού με τη μισαλλοδοξία. Δηλαδή, κατά τους νέους κανονισμούς, όποιος μαθητής έχει άποψη και οργανώνεται, θα τιμωρείται. Δεν είναι λίγες οι φορές που κυβερνητικοί αξιωματούχοι, βουλευτές κομμάτων, αποκάλεσαν το μαθητικό κίνημα «καθοδηγούμενο». Αυτή είναι η αντίληψη τους για τους μαθητές που αγωνίζονται για αυτά που κανονικά θα έπρεπε να είναι αυτονόητα σήμερα. Σε μια περίοδο όπου οι νέοι αποστρέφονται από την πολιτική και την ενασχόλησή τους με τα κοινά θεωρούμε ως εγκληματικό το Υπουργείο να ενισχύει περισσότερο την απαξίωση.

Ένα άλλο ζήτημα που πηγάζει από τους Κανονισμούς Λειτουργίας, αποτελεί το ζήτημα της στολής. Είναι τουλάχιστον αναχρονιστικό, σήμερα, το 2025 να συζητάμε ακόμα για το ζήτημα της στολής, του τι πρέπει και δεν πρέπει να φοράνε οι μαθητές. Με λίγα λόγια, να δίνουμε περισσότερη έμφαση σε τρίχες (κυριολεκτικά) παρά στην ουσία των προβλημάτων της Δημόσιας Εκπαίδευσης.

Μείωση της Ύλης:

Η Δημόσια Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση έχει να αντιμετωπίσει τις απανωτές ετοιθελικές και αποσπασματικές πολιτικές που κατά καιρούς εφαρμόστηκαν, επιφέροντας πολλαπλές αρνητικές συνέπειες και καθιστώντας γενιές και γενιές μαθητών και μαθητριών σε πειραματόζωα. Την ίδια στιγμή έχουμε καθηγητές να μην προλαβαίνουν να καλύψουν την ύλη του κάθε μαθήματος και οι ροές προς την παραπαιδεία να μεγαλώνουν χρόνο με τον χρόνο.

Η τεράστια ύλη που περιλαμβάνεται σε κάποια μαθήματα δημιουργεί την εντύπωση αγώνα ταχύτητας από πλευράς εκπαιδευτικών, με αποτέλεσμα να χάνεται η ανθρώπινη σχέση με τους μαθητές και η διδασκαλία να μετατρέπεται σε μηχανή παροχής γνώσης. Παράλληλα, η επικρατούσα κατάσταση καλλιεργεί τη βαθμοθηρία.

Εμείς οραματιζόμαστε ένα σχολείο με ουσιαστικά ανανεωμένα αναλυτικά προγράμματα, που θα δίνουν μια σύγχρονη ολοκληρωμένη ανθρωποκεντρική παιδεία, που θα παραδίδουν στην κοινωνία ανθρώπους με κριτική σκέψη και άποψη. Προγράμματα μακριά από βαρυφορτωμένη ύλη και στείρα παπαγαλία, αλλά που θα μπορούν να δώσουν την ουσία στο μαθητή και παράλληλα να του καλλιεργούν κοινωνικές και τεχνολογικές δεξιότητες. Όραμα μας, ένα σχολείο στο οποίο ο μαθητής θα γίνεται κοινωνός της γνώσης, αφού ο ίδιος θα την ανακαλύπτει.

Υποδομές στα σχολεία:

Έχουμε βαρεθεί, κάθε Σεπτέμβρη να βλέπουμε ακριβώς την ίδια εικόνα. Σχολεία - ανοικτές οικοδομές, χωρίς κανένα απολύτως προγραμματισμό για να είναι έτοιμα να υποδεχτούν τους μαθητές και μαθήτριες. Κλιματιστικά, η μόνη τους χρήση να είναι ένα πολυτελές διακοσμητικό στις τάξεις, αφού η ηλεκτροδότηση των κτηρίων δεν είναι επαρκής για να μπορούν να λειτουργήσουν. Σοβάδες και ανεμιστήρες να πέφτουν σε μαθητές, καθηγητές, χωρίς να νοιάζει κανέναν η υγεία των μαθητών-καθηγητών, καθώς και οι συνθήκες στις οποίες καλούμαστε να κάνουμε μάθημα. Είναι αδιανόητο οι σχολικές κτιριακές εγκαταστάσεις, ακόμα και σήμερα να μην είναι τέτοιες ώστε να συμβάλουν σημαντικά στην εξύψωση του επιπέδου της εκπαίδευσης. Σύγχρονα μέσα διδασκαλίας, απουσία ειδικών αιθουσών, λυόμενες αίθουσες, έλλειψη ή κακή λειτουργία θερμάνσεων, έλλειψη αιθουσών αθλοπαιδιών. Όλα αυτά εξακολουθούν να υπάρχουν και να δημιουργούν τεράστια προβλήματα στη σωστή λειτουργία του σχολείου.

Το Υπουργείο Παιδείας πρέπει άμεσα να προχωρήσει στην δημιουργία νέων σχολικών μονάδων για να καλύπτονται οι ανάγκες των μαθητών και της κοινωνίας ευρύτερα. Παράλληλα οφείλει να δώσει έμφαση στην συντήρηση και εκσυγχρονισμό των υφιστάμενων υποδομών.

Η ΠΕΟΜ, δίπλα στο Οργανωμένο Μαθητικό Κίνημα, θα συνεχίσει τους καθημερινούς, μικρούς και μεγάλους αγώνες της, για σχολείο ανθρωποκεντρικό. Για ένα σχολείο όπως εμείς οραματιζόμαστε. Για το σχολείο που δικαιούμαστε!

•Μαθητικό Γραφείο ΕΔΟΝ

“
Με λίγα λόγια, να δίνουμε περισσότερη έμφαση σε τρίχες (κυριολεκτικά) παρά στην ουσία των προβλημάτων της Δημόσιας Εκπαίδευσης.
Εμείς οραματιζόμαστε ένα σχολείο με ουσιαστικά ανανεωμένα αναλυτικά προγράμματα, που θα δίνουν μια σύγχρονη ολοκληρωμένη ανθρωποκεντρική παιδεία, που θα παραδίδουν στην κοινωνία ανθρώπους με κριτική σκέψη και άποψη.
Έχουμε βαρεθεί, κάθε Σεπτέμβρη να βλέπουμε ακριβώς την ίδια εικόνα.”

Χριστούγεννα - "μετακινούμενη εορτή"; Κάθε χρόνο οι εορτασμοί ξεκινούν νωρίτερα

Αύξηση της κατανάλωσης, της κερδοφορίας και εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης.

Χριστούγεννα, η περίοδος που σύμφωνα με την παράδοση εκφράζουμε ακόμα πιο έντονα την αγάπη μας προς τον συνάνθρωπο, όπου όλοι προσπαθούμε να προσφέρουμε λίγο περισσότερο! Όπου ο καθένας ανταλλάζει δώρα κάνει ευχές και βρίσκεται σε ένα χαρμόσυνο εορταστικό κλίμα. Σωστά;

Επίσης, τα Χριστούγεννα ποτέ είναι τελικά; Παλαιότερα τα Χριστούγεννα ήταν μια σταθερή, θρησκευτική γιορτή που συνδεόταν με την οικογένεια, την πίστη και την ελπίδα. Σήμερα, όμως, η ημερομηνία τους φαίνεται να «μετακινείται» όχι στο ημερολόγιο, αλλά στη συνείδησή μας. Η αγορά προετοιμάζεται από τον Οκτώβριο, μετατρέποντας τον χρόνο σε προϊόν. Αυτή η «μετακίνηση» φανερώνει την αλλοίωση του ίδιου του νοήματος της γιορτής: από πνευματική εμπειρία, γίνεται εμπορικό γεγονός. Η εμπορική «αντίστροφη μέτρηση» για τα Χριστούγεννα ξεκινά κάθε χρόνο πιο πρόωρα, μετατρέποντας το φθινόπωρο σε προθάλαμο των γιορτών. Από γιορτή αγάπης και πίστης, τα Χριστούγεννα εξελίσσονται σε ένα άρτια οργανωμένο εμπορικό project, με branding, διαφημίσεις και στρατηγικές μάρκετινγκ που μετατρέπουν το θρησκευτικό συναίσθημα σε καταναλωτική εμπειρία. Η εμπορευματοποίηση και εκμετάλλευση μιας από τις μεγαλύτερες θρησκευτικές γιορτές, είναι ένα τρανταχτό παράδειγμα του πως ο καπιταλισμός μπορεί να παραμορφώσει ακόμα και κοινωνικές παραδόσεις και αξίες βαθιά ριζωμένες στην ανθρώπινη ιστορία.

Όταν η αγορά εισέρχεται σε ρυθμούς αυξημένης κατανάλωσης και ζήτησης, εμφανίζονται ορισμένες ιδιαιτερότητες. Δημιουργείται η ψευδαίσθηση μιας κοινωνικής και οικονομικής ευημερίας, μιας εικόνας ανάπτυξης που φαίνεται να ωφελεί τους πάντες. Στην πραγματικότητα, όμως, τίποτα δεν θα μπορούσε να απέχει περισσότερο από την αλήθεια. Η συγκεκριμένη περίοδος χαρακτηρίζεται από μια πρωτοφανή όξυνση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων από τους εργοδότες. Η παραγωγή αυξάνεται, τα ωράρια επεκτείνονται και οι ρυθμοί εργασίας εντείνονται, χωρίς ωστόσο αυτή η εντατικοποίηση να αντανακλάται στους μισθούς ή στις συνθήκες διαβίωσης των εργαζομένων. Αντίθετα, ο παραγόμενος πλούτος μετακινείται στις πολυεθνικές και στα μεγάλα εγχωρία καταστήματα εντείνοντας τις κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες μεταξύ των τάξεων.

Οι εργαζόμενοι στον τομέα παροχής υπηρεσιών αλλά και στις βιοτεχνίες καλούνται να «εξυπηρετήσουν» τις μάζες των καταναλωτών που σπεύδουν να αγοράσουν ότι είναι «κοινωνικά απαραίτητο» για τις γιορτές. Αυτό άλλωστε είναι και το πλέον «κανονικό» για τις γιορτές. Η εκμετάλλευση που περνά απαρατήρητη από τους εργαζομένους γιατί έχει γίνει η κανονικότητα, πιστεύοντας ότι με το «δώρο των Χριστουγέννων» (που ορισμένες επιχειρήσεις υιοθετούν αντί των νομικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων) ανταμείβει τις εργατώρες, των πλούτων που έχουν ήδη πράξει με τη δύναμη τους. Ουσιαστικά αυτό το δώρο είναι άδωρο αφού δεν πλησιάζει ούτε στο ελάχιστο το ύψος την πραγματική αξία της εργατικής τους δύναμης, αντιθέτως είναι ένα τέχνασμα προκειμένου να νιώσει ο εργαζόμενος ευγνώμων για το επιπλέον ξεροκόμματο, ασχέτως του πως παραμένει στην ανέχεια. Παρατηρείται επίσης η εμφάνιση των «χριστουγεννιάτικων πρόσφορων» που στην πραγματικότητα είναι μια διαδικασία που αρχίζει μήνες πριν, με αύξηση των τιμών σε πολλά προϊόντα με σκοπό να εμφανιστούν κατά την διάρκεια των γιορτών αυτές οι «πρόσφορες».

Ο Καρλ Μαρξ ονόμασε την κατάσταση όπου ο εργαζόμενος αποξενώνεται από το προϊόν της εργασίας του «αλλοτρίωση». Στην εορταστική περίοδο αυτό γίνεται πιο φανερό από ποτέ: ο άνθρωπος παράγει, εξυπηρετεί, διαφημίζει, συσκευάζει όμως το αποτέλεσμα δεν του ανήκει. Τα προϊόντα, τα κέρδη και ακόμη και η «χαρά» της γιορτής

είναι ιδιοκτησία άλλων. Για ακόμα μια φορά απογυμνώνεται η ταξική φύση και αυτού του κοινωνικού θεσμού. Ειδικότερα σε εργαζομένους που βρίσκονται αντιμέτωποι με μια δύσκολη οικονομική κατάσταση, η γιορτή αυτή αποτελεί επιπρόσθετη πίεση καθώς είτε θα συμμετάσχουν στερούμενοι από τις πολύ βασικές τους ανάγκες είτε θα αναγκαστούν να απέχουν μπαίνοντας έτσι στο «περιθώριο» μιας πλατιάς κοινωνικής παράδοσης.

Έτσι το «δώρο» και η «αγάπη» μπορούν να μετατραπούν σε επιπλέον βάρος για τους εργαζομένους. Έτσι, ο άνθρωπος παύει να βιώνει τη χαρά της προσφοράς και αντιλαμβάνεται τις παραδόσεις και τα κοινωνικά έθιμα ως ευκαιρία κατανάλωσης. Αυτό μπορεί να επιβεβαιωθεί

εξετάζοντας και τον τρόπο με τον οποίο έχουν αλλάξει οι γιορτές αυτές στο πέρασμα του χρόνου. Σε προηγούμενα στάδια ανάπτυξης του συστήματος, οι περιστάσεις αυτές γιορτάζονταν με πολύ πιο ήπιο τρόπο, σε πιο οικογενειακό επίπεδο και ορισμένες φορές μπορεί να μην επρόκειτο καν για κάτι καθολικό κοινωνικά. Σήμερα που ο καπιταλισμός βρίσκεται σε μια τέτοια φάση, που η μαζική κατανάλωση σε τέτοιους ρυθμούς αποτελεί βασικό πυλώνα του, περιστάσεις όπως Χριστούγεννα, καρναβάλια, γενέθλια κτλ έχουν συμπαρασυρθεί στη δίνη του marketing.

Τα Χριστούγεννα λοιπόν, αποτελούν μια περίοδο όπου οι αντιφάσεις του συστήματος και η ταξικότητα της κάθε πτυχής της ζωής μας φαίνονται ακόμη πιο καθαρά. Αποτελούν ένα τρανταχτό παράδειγμα του πως αξίες, θεσμοί και παραδόσεις που θα μπορούσαν να λειτουργήσουν θετικά στη συνοχή της κοινωνίας, κάτω από την πίεση της αύξησης των κερδών, αποκτούν ολόένα και πιο χυδαίο χαρακτήρα.

Αλέξανδρος Τουλούπης
Μέλος Κ.Σ. ΕΔΟΝ

Πολυτεχνείο:

η οργάνωση της αντιδικτατορικής πάλης

Πενήντα και δύο χρόνια μετά, το Πολυτεχνείο ακόμη «ζει». Όχι ως μια απλή ανάμνηση, όχι ως μια απλή επέτειος. Ζει μέσα στους αγώνες, στα αιτήματα και στα οράματα που παραμένουν αδικαιώτα. Γιατί το Πολυτεχνείο δεν ήταν ούτε ένα στιγμιαίο ξέσπασμα, ούτε μια αυθόρμητη εξέγερση. Ήταν το αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης, οργανωμένης πορείας του λαϊκού και του φοιτητικού κινήματος, που ωρίμασε μέσα από τη συσσωρευμένη οργή και την πολιτική συνειδητοποίηση του ελληνικού λαού απέναντι στη δικτατορία.

Η εξέγερση του Νοέμβρη του 1973 υπήρξε η συνέχεια μιας ιστορίας αγώνων που ξεκίνησε από το 1940, πέρασε από την Εθνική Αντίσταση, τους κοινωνικούς και δημοκρατικούς αγώνες των δεκαετιών του '50 και του '60 και κορυφώθηκε στην αντιδικτατορική πάλη. Όλους αυτούς τους αγώνες ένωνε ένας κοινός παρονομαστής: το όραμα μιας Ελλάδας ελεύθερης, δημοκρατικής, απαλλαγμένης από ξένες εξαρτήσεις και κοινωνικές αδικίες.

Ο αγώνας των φοιτητών του Νοέμβρη ήταν ένας αγώνας ιδεολογικός, για τα δικαιώματα των φοιτητών, ο οποίος πέρασε μέσα από διάφορες μορφές πάλης. Η στήριξη από τους εργάτες και από τους απλούς λαϊκούς ανθρώπους αποδεικνύει πώς ήταν μία λαϊκή εξέγερση. Από την πρώτη μέρα της επιβολής της Χούντας, ο λαός δεν αποδέχτηκε και δεν συμβιβάστηκε με τον φασισμό. Οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, οι εξορίες, η λογοκρισία και η τρομοκρατία δεν μπόρεσαν να κάμψουν το φρόνημα των αγωνιστών. Παρά τις διώξεις, στήθηκαν αντιδικτατορικοί πυρήνες και οργανώσεις, με καθοριστικό τον ρόλο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, καθώς και της Κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας, η οποία ιδρύθηκε το 1968, ενώ και οι δύο ανασυγκροτήθηκαν μέσα στην παρανομία. Αυτοί οι φορείς αποτέλεσαν τον κορμό γύρω από τον οποίο οργανώθηκε η λαϊκή και φοιτητική αντίσταση. Τις πρώτες μέρες του κουντικού πραξικοπήματος, σχεδόν 6000 κομμουνιστές και αγωνιστές συλλήφθηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν. Παντού επικρατούσε στρατοκρατία και παρακολούθησεις, ο ελληνικός λαός οδηγείται στην πείνα και την εξαθλίωση.

Στην Ελλάδα δημιουργείται ένα καθεστώς τρόμου και φόβου και δίνεται η εντύπωση πως η Χούντα είναι πανίσχυρη και παντοδύναμη, ότι θα κρατήσει για πάντα. Οι κουντικοί όμως δεν λογάρισαν σωστά. Το 1973 το κουντικό καθεστώς περνάει μια χρονιά κρίσης.

Οι τεράστιες παρακαταθήκες αγώνων του ελληνικού λαού και η θέληση του για ελευθερία οδήγησαν στην άνοδο του λαϊκού κινήματος: απεργίες, κινητοποιήσεις εργαζομένων, δράσεις αγροτών, καλλιτεχνών, μαθητών, φοιτητών και ελεύθερων επαγγελματιών.

“

Με πίστη στη νεολαία και τους αγώνες της. Με φάρο το Νοέμβρη του '73, τραβάμε μπροστά όλο και πιο πολύ, όλοι και πιο πολλοί.

”

Τα αρχικά συνδικαλιστικά αιτήματα απέκτησαν σαφή πολιτικό και αντιδικτατορικό χαρακτήρα και μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, το φοιτητικό κίνημα ριζοσπαστικοποιείται. Μαζί με αυτό και οι πιο πρωτοπόρες δυνάμεις του: οι οργανωμένοι κομμουνιστές και δημοκράτες που έδωσαν προσανατολισμό και περιεχόμενο στον αγώνα. Τα αιτήματα που επικράτησαν ήταν καθαρά πολιτικά, αντιιμπεριαλιστικά, αντιδικτατορικά. Μηνύματα διεθνιστικής αλληλεγγύης εκπέμπονταν σε όλη τη χώρα.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου δεν ήταν αποτέλεσμα στιγμιαίας παρόρμησης. Δεν ήταν αυθόρμητο και τυχαίο. Ήταν η κορύφωση μιας διαδικασίας σε ένα περιβάλλον κατάργησης της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, φυλακίσεων, εξορίας κομμουνιστών και προοδευτικών πολιτών, διάλυσης σωματείων και συλλόγων. Δεν ήταν το σημείο μηδέν. Το μόνο στοιχείο που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αυθόρμητο ήταν το ίδιο το μέτρο της κατάληψης, που ωστόσο είχε ήδη δοκιμαστεί στη Νομική και είχε εδραιωθεί στη συνείδηση των φοιτητών ως μορφή πάλης. Όλα τα υπόλοιπα -η οργάνωση, τα συνθήματα, η σύνδεση με τον εργαζόμενο λαό, ο συντονισμός των δράσεων- ήταν προϊόν συλλογικής δουλειάς και πολιτικής καθοδήγησης.

Στις μέρες μας λέμε πως το Πολυτεχνείο ζει και αυτό είναι αλήθεια. Δεν είναι μια απλή ανάμνηση, ούτε μια επέτειος. Ζει ως φάρος για τις δυνατότητες και τους αγώνες του μαθητικού και φοιτητικού κινήματος. Ζει επίσης γιατί τα αιτήματα του είναι επίκαιρα και αδικαιώτα

Τα συνθήματα «Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία» και «Έξω οι ΗΠΑ - Έξω το ΝΑΤΟ» συμπύκνωναν το αίτημα για εθνική ανεξαρτησία, κοινωνική δικαιοσύνη και δημοκρατία. Και όσο τα αιτήματα αυτά παραμένουν ανεκπλήρωτα, το Πολυτεχνείο δεν μπορεί να θεωρηθεί παρελθόν.

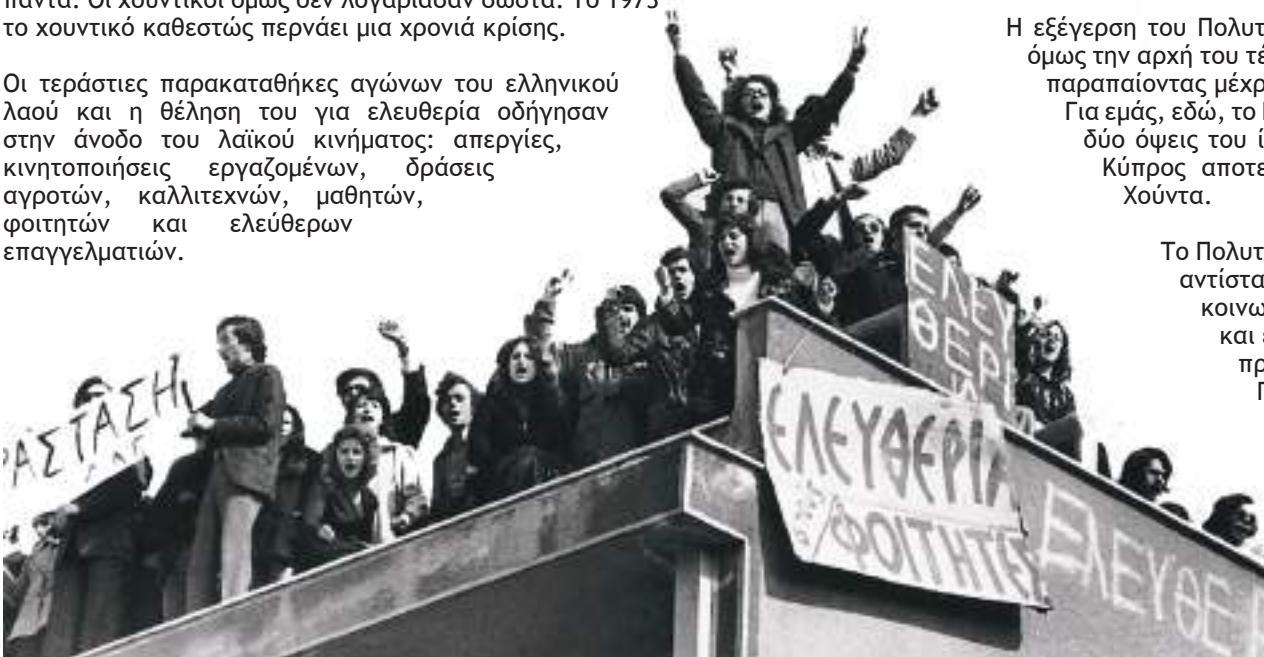
Η Χούντα, πιστή υπηρέτρια των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών συμφερόντων, επιδίωκε να υποτάξει τον λαό και τη νεολαία. Επιχείρησε, με τα σύγχρονα μέσα χειραγώγησης, να απονευρώσει κάθε ριζοσπαστική διάθεση. Μα απέτυχε. Γιατί ξεπήδησε μια νεολαία αντιφασιστική, οργανωμένη, με συνείδηση και αγωνιστικό προσανατολισμό. Αυτή η νεολαία στάθηκε μπροστά, ένωσε τη φωνή της με την εργατική τάξη και το λαό και γκρέμισε τον μύθο της «παντοδύναμης» χούντας.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν έριξε άμεσα τη δικτατορία, αποτέλεσε όμως την αρχή του τέλους της. Το καθεστώς δέχτηκε ένα ισχυρό πλήγμα, παραπαίοντας μέχρι την κατάρρευσή του μετά το έγκλημα της Κύπρου. Για εμάς, εδώ, το Πολυτεχνείο και το πραξικόπημα του 1974 αποτελούν δύο όψεις του ίδιου φασιστικού νομίσματος αφού Πολυτεχνείο και Κύπρος αποτελούν τα μεγαλύτερα εγκλήματα που διέπραξε η Χούντα.

Το Πολυτεχνείο δεν είναι γιορτή. Είναι σύμβολο οργανωμένης αντίστασης και διαρκούς πάλης για δημοκρατία, ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη και εθνική ανεξαρτησία. Γι' αυτό και είναι ζωντανό. Ζει μέσα σε κάθε νέο αγώνα, σε κάθε προσπάθεια της νεολαίας και του λαού να χτίσουν τα Πολυτεχνεία της δικής τους εποχής.

Με πίστη στη νεολαία και τους αγώνες της. Με φάρο το Νοέμβρη του '73, τραβάμε μπροστά όλο και πιο πολύ, όλοι και πιο πολλοί.

•Βασίλης Θεοδώρου
Τοπικός Γραμματέας
ΕΔΟΝ Πανεπιστημίου Κύπρου

Δίνουμε φωνή στα παιδιά όλου του κόσμου!

Η προστασία των δικαιωμάτων των παιδιών αποτελεί βασικό δείκτη για τις αξίες που πρεσβεύει μια κοινωνία. Τα παιδιά αντικατοπτρίζουν τη δημιουργικότητα, την αθωότητα και την ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο. Είναι καθήκον κάθε κράτους να έχει στο επίκεντρό του την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του παιδιού. Τίποτα δεν μπορεί να μπει πάνω από τα συμφέροντα των παιδιών!

Η πρώτη προσπάθεια για την θέσπιση των δικαιωμάτων του παιδιού έγινε στη Διακήρυξη της Γενεύης το 1924, όταν αναγνωρίστηκε για πρώτη φορά ότι τα παιδιά χρειάζονται ειδική φροντίδα και προστασία. Αργότερα, στις 20 Νοεμβρίου 1989, υιοθετήθηκε ομόφωνα από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ η Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Παιδιού, την οποία επικύρωσαν 196 χώρες, εκτός από τη Σομαλία και τις Η.Π.Α. Η Κύπρος επικύρωσε τη σύμβαση το 1991.

Η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού αποτελείται από τις θεμελιώδεις αρχές για όλα τα παιδιά ανεξαρτήτως φυλής, θρησκείας, προέλευσης, αναπηρίας. Μέσα από τη Σύμβαση τα παιδιά παίρνουν σημαντική θέση στην κοινωνία, ως ξεχωριστά άτομα που έχουν δική τους κρίση και δική τους προσωπικότητα. Η 20η Νοεμβρίου έχει καθιερωθεί ως Παγκόσμια Ημέρα Δικαιωμάτων του Παιδιού.

Σημαντικός σταθμός για την Κύπρο, στον αγώνα υπεράσπισης των δικαιωμάτων του παιδιού, υπήρξε η δημιουργία του Γραφείου Επιτρόπου Προστασίας των Δικαιωμάτων του Παιδιού, μέσω ψήφισης σχετικής νομοθεσίας το 2007. Σκοπός είναι να διασφαλίζονται τα δικαιώματα των παιδιών, να εκπροσωπούνται και να ευαισθητοποιείται η κοινωνία. Χωρίς αμφιβολία, η φωνή των παιδιών πρέπει να ακούγεται και σε καμία περίπτωση να αγνοείται.

Δυστυχώς, παρά τις πρόνοιες της Σύμβασης, εκατομμύρια παιδιά σε όλο τον κόσμο, έρχονται αντιμέτωπα με βάρβαρες συνθήκες, όπου καταπατούν κάθε είδους ανθρωπίνου δικαιώματος. Το καπιταλιστικό σύστημα, βάζοντας το κέρδος πάνω από τις ανάγκες των ανθρώπων, δεν διστάζει να θυσιάσει το συμφέρον των παιδιών. Για αυτό συναντούμε φαινόμενα καταναγκαστικής εργασίας και εργασιακής εκμετάλλευσης των παιδιών, αύξηση παιδικής φτώχειας, κοινωνικής ανισότητας καθώς και μείωση της παραγωγικής εκπαίδευσης και ιατρικής φροντίδας.

Στην εποχή που ζούμε, εκατομμύρια παιδιά δίνουν αγώνα για επιβίωση. Το δικαίωμα της ζωής, της φροντίδας, της στέγης και της ελευθερίας παραβιάζεται συστηματικά. Τα παιδιά είναι τα πρώτα θύματα των καταστροφικών πολέμων που τα αναγκάζουν να βιώσουν την πείνα, τη προσφυγιά, τον βίαιο ξεριζωμό και τον πόνο του χαμού των αγαπημένων τους. Ακόμη, θλίβει το γεγονός πως έχουν αυξηθεί ραγδαία τα περιστατικά βίας - σωματικής, λεκτικής, ψυχολογικής και σεξουαλικής. Αυτά φέρουν ως αποτέλεσμα τη ψυχική οδύνη των παιδιών, στερώντας τους την ξεγνοιασιά και την παιδικότητά τους.

Ως Παγκύπριο Κίνημα ΕΔΟΝόπουλων, θα συνεχίσουμε να δίνουμε φωνή σε κάθε παιδί που παλεύει για ένα καλύτερο αύριο. Θα στεκόμαστε στο πλευρό των παιδιών που στερούνται τα βασικά τους δικαιώματα, που βιώνουν τη φτώχεια, την ανισότητα και την αδικία. Αγωνιζόμαστε για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, πολέμους και διακρίσεις, όπου κάθε παιδί θα μεγαλώνει με αγάπη, ασφάλεια και ελευθερία.

Γιατί ο αγώνας για τα δικαιώματα των παιδιών είναι αγώνας για το μέλλον της ανθρωπότητας.

•Μυρσίνη Καυκαλιά
Καθοδηγήτρια Τοπικού Κινήματος
ΕΔΟΝ Λεμεσού

Zivana
LOEL

Η πρώτη Ζιβανία της Κύπρου

ΠΕΤΟ ΜΕ ΜΕΤΡΟ
petomemetra.com

Είναι τελικά οι αλγόριθμοι των social media ουδέτεροι;

Στην εποχή που τα social media και η τεχνολογία αποτελούν κομμάτι της κοινωνίας, κάθε ενσυνείδητος πολίτης οφείλει να ενημερώνεται για τους κινδύνους που συνεπάγονται της τεχνολογικής εξέλιξης. Ένας από τους κυριότερους κινδύνους της αλληλεπίδρασης ανθρώπου-μηχανής είναι οι αλγόριθμοι, που αποτελούν την «αόρατη μηχανή» που καθορίζει τι βλέπουμε, τι αγνοούμε και πώς διαμορφώνεται η κοινή γνώμη. Παρότι, κατά βάση, έχουν σχεδιαστεί να βελτιστοποιούν την εμπειρία του χρήστη, πολλές φορές οδηγούν στην παραπληροφόρηση και την ενίσχυση της ρητορικής μίσους. Το φαινόμενο αυτό εγείρει ερωτήματα σχετικά με την ευθύνη των πλατφόρμων στην ελευθερία του λόγου και την ανάγκη για διαφάνεια στην αλγοριθμική λήψη αποφάσεων.

Η αρνητικότητα ως «αλγοριθμικό καύσιμο»

Οι αλγόριθμοι των ΜΚΔ είναι προγραμματισμένοι να προωθούν περιεχόμενο που προκαλεί μεγαλύτερη αντίδραση, ανάλογα με τις προτιμήσεις μας. Στόχος είναι να μας κρατούν περισσότερο χρόνο στην πλατφόρμα, αυξάνοντας τον χρόνο αλληλεπίδρασης, την πιθανότητα προβολής διαφημίσεων και τα έσοδα της εταιρείας. Το πρόβλημα έγκειται στο ότι η συναισθηματική αντίδραση δεν είναι απαραίτητα θετική. Μελέτες δείχνουν πως το περιεχόμενο που προκαλεί οργή, φόβο ή αγανάκτηση έχει υψηλότερα ποσοστά σχολιασμού και κοινοποιήσεων. Δηλαδή, οι πλατφόρμες ευνοούν την κυκλοφορία δικαστικών ή επιθετικών αναρτήσεων, μετατρέποντας την αρνητικότητα σε «αλγοριθμικό καύσιμο».

Ο φαύλος κύκλος του προκλητικού περιεχομένου

Η προσωποποίηση του περιεχομένου οδηγεί στη δημιουργία των λεγόμενων filter bubbles. Οι χρήστες εκτίθενται σε περιεχόμενο που επιβεβαιώνει τις ήδη υπάρχουσες πεποιθήσεις τους, ενώ η αντίθετη άποψη παραμερίζεται. Έτσι, δημιουργούνται ψηφιακοί θάλαμοι αντίληψης όπου η ρητορική μίσους ενισχύεται χωρίς αντίλογο, απλά για την ικανοποίηση του χρήστη. Για παράδειγμα, ένα άτομο που εκφράζει ή αλληλεπιδρά με μισαλλόδοξες απόψεις, ενδέχεται να αλληλεπιδρά μόνο με άτομα ή ομάδες που συμμερίζονται τις ίδιες αντιλήψεις. Ο αλγόριθμος, βλέποντας αυξημένη αλληλεπίδραση, συνεχίζει να προτείνει παρόμοιο περιεχόμενο, ενισχύοντας τον κύκλο μίσους και παραπληροφόρησης.

Οι πλατφόρμες συχνά υποστηρίζουν ότι οι αλγόριθμοι είναι ουδέτεροι και λειτουργούν βάσει «αντικειμενικών» δεδομένων. Ωστόσο, η ίδια η λογική της μεροληψίας αλληλεπιδράσεων το διαψεύδει. Όταν το σύστημα επιβραβεύει το περιεχόμενο που προκαλεί θυμό ή αντιπαράθεση, δημιουργεί μια έμμεση προκατάληψη υπέρ του τοξικού λόγου. Αυτός ο μηχανισμός δεν αφορά μόνο τη ρητορική μίσους, αλλά γενικότερα την πόλωση του δημόσιου διαλόγου. Οι αλγόριθμοι δε διαχωρίζουν μεταξύ εποικοδομητικής κριτικής και ρητορικής μίσους. Βλέπουν μόνο ποσοστά αλληλεπίδρασης. Το αποτέλεσμα είναι ένας φαύλος κύκλος όπου το πιο προκλητικό περιεχόμενο ανταμείβεται με περισσότερη προβολή.

Οι μηχανισμοί περιορισμού

Μετά από πιέσεις των χρηστών για να αντιμετωπιστεί η εξάπλωση της ρητορικής μίσους, πολλές πλατφόρμες εφαρμόζουν μεθόδους όπως το downranking, το shadow banning ή το search suppression.

Οι δικλείδες αυτές μπορεί μεν να αποτελούν μια προσπάθεια περιορισμού του επιθετικού περιεχομένου, ωστόσο εμπεριέχουν αρκετούς κινδύνους σε σχέση με τη λογοκρισία.

- Το downranking υποβιβάζει περιεχόμενο που θεωρείται «οριακά επιθετικό» χωρίς να το διαγράφει. Ο χρήστης μπορεί να μην το αντιληφθεί, αλλά η ανάρτησή του εμφανίζεται σε λιγότερα feeds.
- Το shadow banning πηγαίνει ένα βήμα παραπέρα: ο χρήστης συνεχίζει να βλέπει το περιεχόμενό του, όμως οι υπόλοιποι δεν το βλέπουν ή το βλέπουν σπάνια. Πρόκειται για μια «σιωπηλή» μορφή αποκλεισμού χωρίς προειδοποίηση.

Αυτές οι πρακτικές θέτουν επί τάπητος καίρια ζητήματα όπως η διαφάνεια και η ελευθερία του λόγου. Αν και λειτουργούν αποτρεπτικά για την εξάπλωση του μίσους, δημιουργούν ένα καθεστώς ημιλογοκρισίας, όπου η φωνή του χρήστη μπορεί να περιοριστεί χωρίς αιτιολόγηση. Έχουμε δει αρκετές περιπτώσεις ανάκλησης δημοσιεύσεων προοδευτικού περιεχομένου λόγω εργαλειοποίησής τους από εκφραστές ρητορικής μίσους.

Είναι τα μέτρα της Ε.Ε. αρκετά;

Η Ε.Ε. αναγνώρισε τον κίνδυνο της ανεξέλεγκτης ρητορικής μίσους και θέσπισε τον Κώδικα Δεοντολογίας για την Αντιμετώπιση της Παράνομης Ρητορικής Μίσους στο Διαδίκτυο, τον οποίο έχουν υπογράψει μεγάλες πλατφόρμες. Οι εταιρείες οφείλουν να αφαιρούν παράνομο περιεχόμενο εντός 24 ωρών, σε συμμόρφωση με το Digital Services Act (DSA). Αν και ο στόχος είναι η προστασία του δημοσίου λόγου, έχουν εκφραστεί ανησυχίες ότι η ταχύτητα αφαίρεσης μπορεί να οδηγήσει σε υπερβολικό φιλτράρισμα και αυτόματες αποφάσεις χωρίς ανθρώπινη εποπτεία.

Το DSA, ωστόσο, προωθεί μεγαλύτερη αλγοριθμική διαφάνεια, υποχρεώνοντας τις πλατφόρμες να εξηγούν τα κριτήρια με τα οποία προωθούν ή περιορίζουν περιεχόμενο.

Η μεγάλη πρόκληση είναι η ισορροπία ανάμεσα στην ελευθερία της έκφρασης και στην ανάγκη περιορισμού του μίσους. Οι προαναφερθείσες πρακτικές εγείρουν το ερώτημα: πρόκειται για αναγκαία προστασία ή μορφή «αόρατης» λογοκρισίας; Από την άλλη, η πλήρης απουσία ελέγχου θα οδηγούσε σε ανεξέλεγκτη διάδοση ρητορικής μίσους και ψευδών ειδήσεων. Επομένως, ίσως αυτές οι πρακτικές είναι η λιγότερο κακή λύση τη δεδομένη στιγμή.

Τα τελευταία χρόνια, οι πλατφόρμες κάνουν βήματα προόδου. Νεότερα συστήματα AI μπορούν να εντοπίζουν φαινόμενα συντονισμένων επιθέσεων προς άτομα ή οργανισμούς. Επιπλέον, αλγόριθμοι που λαμβάνουν υπόψη τα συμφραζόμενα αρχίζουν να διακρίνουν μεταξύ σατιρικού, πολιτικού ή επιθετικού λόγου. Διάφορες πλατφόρμες εφαρμόζουν προσωρινό «πάγωμα» συζητήσεων για ανθρώπινη αξιολόγηση, ενώ άλλες χρησιμοποιούν μηχανισμούς που ειδοποιούν για ύποπτη δραστηριότητα προτού εξελιχθεί σε κύμα μίσους. Το θέμα είναι κατά ποιων χρησιμοποιούνται και ότι σφουρίζουν αδιάφορα χάριν του κέρδους.

Η συζήτηση για τη ρητορική μίσους και το ρόλο των αλγορίθμων είναι βαθιά πολιτική, ηθική και κοινωνική. Δεν αρκεί οι πλατφόρμες να αναπτύξουν τεχνολογικά φίλτρα• χρειάζεται λογοδοσία, ανεξάρτητος έλεγχος και συμμετοχική διαμόρφωση των κανόνων. Πρέπει να βρεθεί ο τρόπος να αναγνωριστεί η λεπτή γραμμή μεταξύ ελευθερίας του λόγου και ρητορικής μίσους, με αντικειμενικά κριτήρια.

Το μέλλον ίσως φέρει εξηγήσιμους αλγόριθμους που θα επιτρέπουν να γνωρίζουμε γιατί μια ανάρτηση προβλήθηκε ή αποκλείστηκε. Μόνο με τέτοια διαφάνεια μπορούμε να ελπίζουμε σε ένα ψηφιακό χώρο όπου η ελευθερία του λόγου συνυπάρχει με τον σεβασμό και την ευθύνη.

• Ανδριανή Μίτσιγκα
Γραφείο Τεχνολογικής Αναβάθμισης Κ.Σ. ΕΔΟΝ

Μήνυμα ελπίδας η εκλογή Ερχιουρμάν για το μέλλον του Κυπριακού

Η 19η Ιουνίου 2025 θα γραφτεί στην ιστορία ως η μέρα που αναζωπυρώθηκε ξανά, μετά από μια πενταετία, η ελπίδα για πρόοδο στο Κυπριακό, καθώς εκείνη την ιστορική μέρα οι Τουρκοκύπριοι μέσα από τις «εκλογές» για την ανάδειξη του ηγέτη της κοινότητας επέλεξαν να εναποθέσουν το μέλλον τους στα χέρια του Τουφάν Ερχιουρμάν, αναζωπυρώνοντας έτσι τη φλόγα της ελπίδας για επανέναξη των διαπραγματεύσεων και άρση του αδιεξόδου.

Οι Τουρκοκύπριοι εξέλεξαν νέο ηγέτη τους τον πρόεδρο του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος (ΡΤΚ), Τουφάν Ερχιουρμάν, με ποσοστό 62,33%, ενώ ο τέως ηγέτης Ερσίν Τατάρ, ο οποίος εκλέγηκε το 2020 και βρισκόταν στην ηγεσία για πέντε χρόνια, βρέθηκε στη δεύτερη θέση με ποσοστό 35,6%, παρά τις υπόγειες επεμβατικές προσπάθειες της τουρκικής κυβέρνησης.

Το συγκεκριμένο γεγονός αποτελεί μια σημαντική επιτυχία για το ΡΤΚ, καθώς το κόμμα της τουρκοκυπριακής αριστεράς κερδίζει για δεύτερη μόλις φορά στην ιστορία του τις συγκεκριμένες «εκλογές». Η πρώτη ήταν με τον Μεχμέτ Αλί Ταλάτ το 2005.

Η πολιτική Βούληση της ύπαρξης

Η σαρωτική επικράτηση του ηγέτη της αντιπολίτευσης στα κατεχόμενα, Τουφάν Ερχιουρμάν, και η ανάληψη της ηγεσίας των Τουρκοκυπρίων από τον ίδιο, αποτυπώνει τη σύγχρονη βούληση της τουρκοκυπριακής κοινότητας σε όλα τα επίπεδα της ύπαρξής της – τόσο σε ζητήματα που άπτονται της καθημερινής ζωής όσο και για το κείμενο ζήτημα, που είναι προφανώς το Κυπριακό. Το ενδιαφέρον αυτής της σχέσης της εσωτερικής διαβίωσης της τουρκοκυπριακής κοινότητας της οποίας τα αδιέξοδα έχουν επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο την τελευταία πενταετία, έρχεται να προστεθεί στα αδιέξοδα και στα ατελέσφορα αποτελέσματα ενός έντονου πειράματος που αφορούσε τη λογική των δύο κρατών στην Κύπρο και που άφησε χωρίς αποτέλεσμα ακόμη και μια ελεγχόμενη διαδικασία χαμηλών προσδοκιών.

Η εκλογή Τουφάν Ερχιουρμάν, μάλιστα από τον πρώτο γύρο στη λεγόμενη εκλογική διαδικασία στα κατεχόμενα, δε συνιστά απλώς μια πολιτική εναλλαγή. Αντιθέτως, σηματοδοτεί μια βαθύτερη μετατόπιση, μια αλλαγή πορείας για την τουρκοκυπριακή κοινότητα τόσο σε επίπεδο στρατηγικής, κοινωνικής και οικονομικής κατεύθυνσης που επηρεάζει την καθημερινότητά της, όσο και σε ζητήματα ταυτότητας. Μιας ταυτότητας που υφίσταται συνεχή πλήγματα αλλοίωσης, υπό την καθοριστική και διαρκώς εντεινόμενη επιρροή της Τουρκίας.

Ευρεία αποδοχή και συσπείρωση αριστεράς-κέντρου

Αξιοσημείωτο είναι πως ο Ερχιουρμάν προηγήθηκε σε όλες τις «επαρχίες» ακόμη και στην Καρπασία που βρίσκεται η ψήφος των περισσότερων εποίκων και στις προηγούμενες εκλογές κρίθηκε το αποτέλεσμα, κυρίως από τη μεγάλη διαφορά στη συγκεκριμένη περιοχή. Διαφαίνεται λοιπόν πως εντείνεται η διάσταση και η εσωτερική αλλαγή μεταξύ των εποίκων της δεύτερης και τρίτης γενιάς, που έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει στα κατεχόμενα. Προφανώς αν κάποιος αναλύσει το αποτέλεσμα των «εκλογών» θα αντιληφθεί ότι έχουν πλήρως «κυπροποιηθεί» και βιώνουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνία των Τουρκοκυπρίων, κυρίως η νέα γενιά, ενώ φαίνεται εκ του αποτελέσματος να αποστασιοποιούνται από τον πλήρη εναγκαλισμό της Τουρκίας. Αυτή η μερίδα ανθρώπων συνειδητοποίησε πως η απομόνωση και η διαρκής αβεβαιότητα δεν μπορούν να συνεχιστούν. Έτσι, στράφηκε προς έναν ηγέτη και μια πολιτική κατεύθυνση που υπόσχονται επιστροφή στην ομαλότητα και διεκδίκηση αναγνώρισης, μέσα από την προοπτική μιας ενδεχόμενης λύσης του πολιτικού ζητήματος – μια θέση που ο Τουφάν Ερχιουρμάν διατυπώνει συνεχώς.

Ταυτόχρονα η υποψηφιότητα του Τουφάν Ερχιουρμάν πέτυχε να συγκεντρώσει πολύ περισσότερη στήριξη από το σύνολο της αριστεράς και του κέντρου μαζί, κάτι που γινόταν προφανές από τις ανακοινώσεις κομμάτων και οργανώσεων, οι οποίες όχι απλώς διακήρυτταν δημόσια τη στήριξή τους αλλά, κατά τη διάρκεια της «προεκλογικής» εκστρατείας, συμμετείχαν ενεργά σε εκδηλώσεις και εξορμήσεις.

«Αδειάστε το παλάτι, έρχεται ο λαός»

Τη νίκη του Τουφάν Ερχιουρμάν ακολούθησε σειρά αντιδράσεων, τόσο σε πολιτικό επίπεδο, όσο και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Το εκλογικό αποτέλεσμα προκάλεσε σοκ ακόμα και στα πιο αισιόδοξα στελέχη της αντιπολίτευσης της Τουρκίας που πίστευαν σε μια αλλαγή στα κατεχόμενα, αλλά κυρίως στο πολιτικό σύστημα της Τουρκίας. Χαρακτηριστικό είναι πως πριν ανακοινωθούν τα επίσημα αποτελέσματα, με το που έγινε αντιληπτή η επερχόμενη νίκη του Ερχιουρμάν, η πρώτη αντίδραση ήρθε από τον κυβερνητικό εταίρο του Ερντογάν και επικεφαλής του Κόμματος Εθνικιστικής Δράσης, Ντεβλέτ Μπαχτσελί, ο οποίος προκάλεσε φόβο για το τί μπορεί να ακολουθήσει στα κατεχόμενα, ζητώντας μη αναγνώριση του εκλογικού αποτελέσματος από τη «Βουλή» λόγω ανεπαρκούς συμμετοχής στις «εκλογές» και την προώθηση του αιτήματος για ένωση με την Τουρκία.

Ακολούθως, ο Πρόεδρος της Τουρκίας, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν προχώρησε σε επίσημη δήλωση κρατώντας πολύ πιο χαμηλό τόνο, συγχαίροντας τον Ερχιουρμάν για τη νίκη του, μιλώντας για πολιτική ωριμότητα στα κατεχόμενα και υπογραμμίζοντας πως η Τουρκία θα συνεχίσει να υπερασπίζεται τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των Τουρκοκυπρίων σε κάθε πλατφόρμα.

Την ίδια ώρα σημειώνεται πως η αντίδραση από την αντιπολίτευση ήταν πολύ διαφορετική, συγχαίροντας τον Ερχιουρμάν και επαινώντας την πολιτική επιλογή των Τ/κ να στείλουν μηνύματα σε όσους προσπάθησαν να επέμβουν στην «προεκλογική» διαδικασία.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί πως η σαρωτική νίκη του Ερχιουρμάν προκάλεσε σωρεία αντιδράσεων και στα κοινωνικά μέσα δικτύωσης, όπου χρήστες μέσα από αναρτήσεις και «memes» προχώρησαν σε χλευασμό του ηττημένου Ερσίν Τατάρ. Χαρακτηριστική ήταν η ανάρτηση της εφημερίδας Özgür, η οποία ανάρτησε φωτογραφία με σύνθημα «Αδειάστε το παλάτι! Έρχεται ο λαός!», που έκανε το γύρο του διαδικτύου.

•Καλλής Αντούνας
Επικεφαλής Γραφείου Επαναπροσέγγισης Κ.Σ. ΕΔΟΝ

Πρακτική άσκηση: η πρώτη μορφή εκμετάλλευσης που αντιμετωπίζουν οι νέοι εργαζόμενοι

Στην Κύπρο η έννοια της «πρακτικής άσκησης» αποτελεί ένα κρίσιμο στάδιο για τη μετάβαση από τη θεωρητική εκπαίδευση στην επαγγελματική ζωή. Ωστόσο, για πολλούς νέους επαγγελματίες, αυτή η φάση μετατρέπεται σε περίοδο οικονομικής εκμετάλλευσης και επαγγελματικής ανασφάλειας.

Αρκετοί νέοι δικηγόροι, ψυχολόγοι, φυσιοθεραπευτές, εργοθεραπευτές, μουσικοθεραπευτές, νοσηλευτές και άλλοι επαγγελματίες στην Κύπρο υποχρεώνονται, βάσει νομοθεσίας, να ολοκληρώσουν μια υποχρεωτική πρακτική άσκηση προκειμένου να αποκτήσουν άδεια ασκήσεως επαγγέλματος. Επίσης, για αρκετούς φοιτητές των πανεπιστημίων, η πρακτική άσκηση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των σπουδών τους και προϋπόθεση για τη λήψη του πτυχίου τους.

Κοινό στοιχείο όλων είναι ότι, παρά την ουσιαστική εργασία που προσφέρουν, οι περισσότεροι δεν αμείβονται επαρκώς ή λαμβάνουν εξευτελιστικά χαμηλές αμοιβές, που δεν καλύπτουν ούτε τα βασικά έξοδα διαβίωσης. Το χειρότερο, μερικοί πληρώνουν οι ίδιοι, ενώ αναλαμβάνουν την πλήρωση καθηκόντων μόνιμων αναγκών.

Οι ασκούμενοι δικηγόροι συχνά εργάζονται πλήρη ωράρια, εκτελώντας εργασίες ίδιες με αυτές των εγγεγραμμένων συναδέλφων τους - σύνταξη νομικών εγγράφων, παραστάσεις σε δικαστήρια, έρευνα υποθέσεων - χωρίς ωστόσο να λαμβάνουν αξιοπρεπή αμοιβή.

Οι κλινικοί ψυχολόγοι κατά τη διάρκεια της πρακτικής άσκησης και της συμπλήρωσης των υποχρεωτικών ωρών εργασίας, προσφέρουν κανονικά τις υπηρεσίες ενός ψυχολόγου και πληρώνουν οι ίδιοι για να παρέχουν τις υπηρεσίες τους σε δημόσιες κλινικές ή κέντρα απεξάρτησης κ.λπ.

Οι φοιτητές και απόφοιτοι που πραγματοποιούν την πρακτική τους σε δημόσια νοσοκομεία, σχολεία ή ιδιωτικά κέντρα εργάζονται πολλές φορές χωρίς καμία αποζημίωση, με το επιχείρημα ότι η άσκηση είναι «εκπαιδευτικού χαρακτήρα». Η ειρωνεία είναι πως, σε πολλούς από αυτούς τους χώρους, καλύπτουν πραγματικές ανάγκες των οργανισμών, εξυπηρετώντας ασθενείς ή μαθητές, χωρίς να αμείβονται.

Πώς είναι δυνατόν ένα σύστημα να απαιτεί από τους νέους επαγγελματίες να εργαστούν σκληρά, να αναλάβουν ευθύνες και να αποδώσουν έργο, χωρίς καμία ουσιαστική αμοιβή; Πως γίνεται ένας άνθρωπος να παράγει ένα προϊόν ή να παρέχει μια υπηρεσία χωρίς να χωρίς να καλύπτεται από συλλογική σύμβαση και εργασιακά δικαιώματα;

Το συγκεκριμένο ζήτημα μάς προβληματίζει έντονα τα τελευταία χρόνια αφού η μη ύπαρξη νομοθετικού και ρυθμιστικού πλαισίου, όσο αφορά την πρακτική άσκηση, έχει ως αποτέλεσμα πολλοί φοιτητές να πέφτουν θύματα εργασιακής εκμετάλλευσης.

Στη δική μας αντίληψη είναι αδιανόητο εν έτη 2025 ασκούμενοι για άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος ή ακόμα και φοιτητές που σπουδάζουν σε κλάδους που η πρακτική άσκηση είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την απόκτηση πτυχίου, να πέφτουν θύματα εργασιακής εκμετάλλευσης και να χρησιμοποιούνται από τους εργοδότες και τους επιχειρηματίες ως ευκαιριακό, φθινό εργατικό δυναμικό. Πέραν αυτού, είναι δεδομένο ότι αυτοί που προέρχονται από τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα πέφτουν θύματα διάκρισης αφού στερούνται άδικα της πρόσβασης σε ευκαιρίες απασχόλησης στους οργανισμούς/ κλάδους που προσφέρουν μη αμειβόμενη πρακτική άσκηση.

Το ζήτημα αυτό έχει τεθεί εδώ και χρόνια στη Βουλή από το ΑΚΕΛ. Σε αυτή τη διαδικασία έχουν εμπλακεί διάφοροι φορείς όπως ο Οργανισμός Νεολαίας Κύπρου, οργανώσεις μαθητών και φοιτητών, με τους Υπουργούς Εργασίας των τελευταίων κυβερνήσεων να αδιαφορούν.

Θέση μας ως ΕΔΟΝ, όπως και της συνδικαλιστικής μας οργάνωσης, της ΠΕΟ, είναι πως η πρακτική άσκηση πρέπει να αναγνωρίζεται ως ασφαλιστέα περίοδος. Πράγμα που θα σημαίνει ρυθμισμένη και νομοθετική εργασία με το ποσό αμοιβής:

- να είναι συγκεκριμένο και αξιοπρεπές,
- να σχετίζεται με το ύψος του κατώτατου μισθού ή τις προβλέψεις της εφαρμοστέας συλλογικής σύμβασης, όπου υπάρχει,
- και να συνοδεύεται από καταβολή εισφορών στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και στα άλλα ταμεία, όπου ισχύει.

Σε περίπτωση φοιτητών/τριών που προέρχονται από εκπαιδευτικά ιδρύματα του εξωτερικού, η τοποθέτησή τους στην πρακτική άσκηση θα πρέπει να διέπεται από διαφανή και ρυθμισμένο πλαίσιο, με απαραίτητη τη συμμετοχή και συντονισμό του Υπουργείου Παιδείας για την τοποθέτηση των ασκούμενων στους φορείς υποδοχής, ώστε να διασφαλίζεται η ποιότητα της άσκησης και η ισοτίμη μεταχείριση με κάθε άλλο ασκούμενο που εντάσσεται στο πρόγραμμα.

Επίσης, πρέπει να θεωρείται απαραίτητο όπως προβλεφθεί και αντίστοιχη διαδικασία και για όσους/ες υποχρεούνται διά νόμου να ολοκληρώσουν πρόγραμμα άσκησης για σκοπούς απόκτησης επαγγέλματος.

Ακόμη κάτι που υπάρχει ανάγκη να διασφαλισθεί, είναι ότι οι ασκούμενοι δεν θα υποκαθιστούν κανονικές θέσεις εργασίας όπως γίνεται σε αρκετές περιπτώσεις.

Το ζήτημα της πρακτικής άσκησης έχει τεθεί επανειλημμένα από την Αριστερά και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καθώς σε ορισμένες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης η πρακτική δεν θεωρείται μόνο εκπαιδευτική εμπειρία, αλλά και ασφαλιστέα εργασία, με αποτέλεσμα οι ασκούμενοι να προστατεύονται κοινωνικά και να αμείβονται έστω με ένα ελάχιστο εισόδημα. Η κατάσταση στην Κύπρο δημιουργεί ένα κοινωνικό και εργασιακό κενό, το οποίο η Ευρωπαϊκή Αριστερά καταγγέλλει ως μορφή εκμετάλλευσης της εργασίας των νέων, ζητώντας νομοθετικές παρεμβάσεις που θα διασφαλίζουν ταυτόχρονα εκπαίδευση, αμοιβή και κοινωνική προστασία.

Οι εργοδότες και τα επαγγελματικά επιμελητήρια οφείλουν να αναγνωρίσουν ότι η δίκαιη αμοιβή δεν είναι «προαιρετική» ούτε «χάρη», είναι ζήτημα αξιοπρέπειας και κοινωνικής δικαιοσύνης.

Η αναγνώριση της πρακτικής άσκησης ως ασφαλιστέας και αμειβόμενης περιόδου αποτελεί βασικό βήμα για την καταπολέμηση της εκμετάλλευσης των νέων επαγγελματιών και την εξασφάλιση ίσων ευκαιριών για όλους, ανεξαρτήτως κοινωνικού ή οικονομικού υπόβαθρου.

Μήνας Δημητρίου
Επαρχιακός Υπεύθυνος Νέων
Εργαζομένων ΕΔΟΝ Λάρνακας

Στη σκηνή

ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ

Το έργο του Μιχάλη Παπαδόπουλου «Ποια Ευρώπη» είναι ένα έργο που εξελίσσεται στο σήμερα από το θέατρο Αντίλος. Ο συγγραφέας τοποθετεί τη δράση σε ένα βαγόνι του σιδηρόδρομου ανάμεσα στο σταθμό Ομόνοια και Βικτώρια στην Αθήνα.

Το έργο είναι μια βαθιά ανθρώπινη και κοινωνικά φορτισμένη ιστορία που εκτυλίσσεται μέσα σε ένα σταματημένο βαγόνι του τρένου. Μέσα από τον αναγκαστικό εγκλεισμό, οι επιβάτες — δύο αδερφές, ένας άνδρας της ηλικίας τους και ένας μετανάστης — έρχονται αντιμέτωποι όχι μόνο με τους φόβους και τις

προκαταλήψεις τους, αλλά και με τον ίδιο τους τον εαυτό. Το έργο αναδεικνύει τα αδιέξοδα της σύγχρονης Ευρώπης: την αναβίωση του ρατσισμού, την απώλεια της αξιοπρέπειας λόγω ανεργίας και την ηθική κρίση του σημερινού ανθρώπου. Με ρεαλισμό και ευαισθησία, υπενθυμίζει την ατομική ευθύνη του καθενός απέναντι στη βία, την αδιαφορία και την παραίτηση που διαβρώνουν την κοινωνία.

Παραστάσεις: Θέατρο Μασκαρίνι | Κάθε Σάββατο και Κυριακή
Μαρκίδειο θέατρο Πάφου | 20 Νοεμβρίου στις 20:00

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ: €15 | €12 (συνταξιούχοι, φοιτητές, μαθητές, στρατιώτες, άνεργοι, ΑΜΕΑ)

Θεατρική Παράσταση «18/9»

«Μια τέτοια μέρα είναι ωραία να πεθαίνεις όμορφα κι όρθιος σε δημόσια θέα»

Όχι δε γνώριζα το θύμα. Δεν τον είχα ξαναδεί ποτέ. Πρώτη φορά τον είδα εκείνο το βράδυ. Όχι, ούτε τους κατηγορούμενους γνώριζα προσωπικά, γνώριζα όμως την οργάνωση. Είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος της γειτονιάς... Μια χώρα παραδομένη στη φρίκη ακροδεξιών εγκλημάτων. Άνθρωποι υπομένουν σιωπηλοί τις απειλές, τη βία, το θάνατο. Φόβος κυρίαρχος, φόβος παντού. Δεν έχω καμία αμφιβολία. Έγιναν όλα, όπως σας τα είπα. Όσες φορές κι αν μου κάνετε αυτή την ερώτηση, θα δίνω την ίδια απάντηση. Ναι, μπορώ να τους αναγνωρίσω. Είμαι έτοιμη.

* οι παραστάσεις είναι αφιερωμένες στην συμπλήρωση 80 χρόνων από την Αντιφασιστική Νίκη των Λαών

Παραστάσεις

Δημοτικό Θέατρο Στροβόλου: 7 Νοεμβρίου 2025 η ώρα 20:30
Δημοτικό Θέατρο Ύψωνα: 9 Νοεμβρίου η ώρα 19:30

Είσοδος: €15

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΟΡΙΕΝΤ
ΕΞΠΡΕΣ

Άγκαθα Κρίστι σε θεατρική
διασκευή Κεν Λούντβιχ

Το κλασικό έργο της Άγκαθα Κρίστι, «Εγκλημα στο Όριεντ Εξπρές», ανεβαίνει για πρώτη φορά στην Κύπρο, στην Κεντρική Σκηνή του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου, σε σκηνοθεσία Τάκη Τζαμαργιά και διασκευή Κεν Λούντβιχ. Μια σφοδρή χιονοθύελλα ακινητοποιεί το θρυλικό τρένο, κι ένας φόνος φέρνει τον διάσημο ντετέκτιβ Ηρακλή Πουαρό (Νεοκλής Νεοκλέους) αντιμέτωπο με δεκατρείς υπόπτους.

Μια σκοτεινή και χιουμοριστική θεατρική μεταφορά του διαχρονικού μυθιστορήματος που καθιέρωσε την Κρίστι ως «βασίλισσα του μυστηρίου».

Παραστάσεις

από 7 Νοεμβρίου 2025

Θέατρο ΘΟΚ «Αίθουσα Εύης Γαβριλίδης»

Αγύριστο κεφάλι - Άλκης Αλκαίος

Το βιβλίο του Μίλτου Πασχαλίδη «Αγύριστο κεφάλι» μεταφέρεται στη θεατρική σκηνή. Η σκηνοθέτιδα Αλεξία Παπαλαζάρου μετέτρεψε το βιβλίο σε θεατρικό κείμενο και, υπό την καθοδήγησή της, ο ηθοποιός Γιώργος Ευαγόρου, θα ξεδιπλώσει τη σχέση του Μίλτου Πασχαλίδη με τον Άλκη Αλκαίο.

Με ορχήστρα επί σκηνής, τον Κούλη Θεοδώρου και τη Μυρσίνη Χριστοδούλου στο τραγούδι, ο στιχουργός Άλκης Αλκαίος θα ανοίξει την πόρτα του σκοτεινού του δωματίου για να μοιραστεί μαζί μας τη δική του ιστορία.

Ως γνωστόν, ο Αλκαίος πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του σε ένα δωμάτιο του σπιτιού του, αφού ένα αυτοάνοσο νόσημα τού στέρησε το μεγαλύτερο μέρος της ελευθερίας του.

Διοργάνωση: Τομέας Πολιτισμού του ΑΚΕΛ.
20.11.2025 στις 20:30, Θέατρο Ριάλτο

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ €20/€15

Μουσική

Αφιέρωμα
στο εργατικό,
διεθνιστικό
τραγούδι

Προς τιμή του 29ου Παγκόσμιου Συνεδρίου ΠΕΟ και των 80 χρόνων της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας.

Συμμετέχουν: Άννα Χρυσάνθου, Δημήτρης Μεσημέρης, Δημήτρης Σουρουλλάς, Niyal Ozturk, Σάββας Χρυσοστόμου, Φρειδερίκη Τομπάζου.

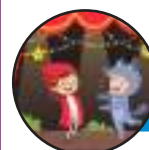
Μουσική επιμέλεια, ενορχηστώσεις: Άγγελος Αγγελίδης.

Πότε: Δευτέρα 10 Νοεμβρίου, 19.30

Δημοτικό Θέατρο Λατσιών

Πληροφορίες: 22866400

Είσοδος ελεύθερη.

Παιδική σκηνή

Ο Μικρός Πρίγκιπας

Η Παιδική Σκηνή του Σατιρικού Θεάτρου παρουσιάζει τον «Μικρό Πρίγκιπα» του Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ, σε διασκευή και σκηνοθεσία Ελένης Αναστασίου.

Η δική μας εκδοχή τολμά να διαβάσει τον Μικρό Πρίγκιπα αλλιώς: Παρουσιάζοντας τον ήρωα ως έναν «διαφορετικό» χαρακτήρα, που επικοινωνεί με το σώμα και το τραγούδι, υπονοώντας χαρακτηριστικά που σχετίζονται με το φάσμα του αυτισμού, χωρίς ετικέτες αλλά με σεβασμό, εντάσσοντας άτομο με αναπηρία στο καλλιτεχνικό σύνολο και αξιοποιώντας ζωντανή ακουστική περιγραφή, μετατρέποντας την πρόσβαση σε καλλιτεχνική εμπειρία.

Μια πρωτότυπη, πολυαισθητηριακή παράσταση που προάγει τη συμπερίληψη και δίνει χώρο στη διαφορετικότητα, με συνδυασμό μουσικής, κίνησης και προβολών.

Πρεμιέρα: Κυριακή 5 Οκτωβρίου 2025, 11:00 π.μ.

Παραστάσεις: Κάθε Κυριακή στις 11:00 π.μ.

Είσοδος: €12 – Δωρεάν για θεατές με κινητικά προβλήματα

Πανεπιστήμια ανοικτά, προσβάσιμα και συμπεριληπτικά

Στη δική μας αντίληψη, ο καπιταλισμός είναι το κοινωνικοοικονομικό σύστημα της γενικευμένης καταπίεσης και της κοινωνικής απανθρωπιάς. Εντός αυτού, η κοινωνική πλειοψηφία καταπιέζεται και κατακρεουργείται, για τα συμφέροντα της αστικής τάξης, της μιας ή της άλλης ολιγαρχικής ελίτ.

Την ίδια ώρα όμως, εντός του συστήματος αυτού υπάρχουν άτομα ή και κοινωνικές ομάδες που αποτελούν αντικείμενο διπλής και τριπλής εκμετάλλευσης, είτε διότι οι ανάγκες τους αποτιμώνται ως κόστος για το κεφάλαιο και το αστικό κράτος, είτε επειδή δεν έχουν χώρο στο κυρίαρχο κοινωνικό αφήγημα και παραμένουν περιθωριοποιημένοι σε στερεότυπα αιώνων και δεκαετιών.

Είναι πεποίθησή μας ότι ακόμα και στα πλαίσια της παρούσας κοινωνικής κατάστασης και τάξης πραγμάτων, υπάρχει χώρος που μπορεί να κερδηθεί, υπάρχει έδαφος που μπορεί να καλυφθεί, όσον αφορά την καταπολέμηση των διακρίσεων και τη δημιουργία συνθηκών συμπεριληψής και ομαλής κοινωνικής ζωής για τα άτομα αυτά.

Ακριβώς αυτή μας τη πεποίθηση, ήρθαμε ως Προοδευτική Κ.Φ. να γειώσουμε σε πράξη, καταθέτοντας και σε επίπεδο ΠΟΦΕΝ, πρόταση για συμπεριληπτικά και προσβάσιμα πανεπιστήμια, την οποία προφανώς αποβλέπουμε στο να εμβαθύνουμε και να εμπλουτίσουμε ακόμα περισσότερο.

Πρόταση, την οποία θεωρούμε κρίσιμης σημασίας, εφόσον παρά τα όποια βήματα προόδου, τα κυπριακά πανεπιστήμια πόρρω απέχουν από το να μπορούν να ονομάζονται πραγματικά συμπεριληπτικά και προσβάσιμα.

Πανεπιστήμια προσβάσιμα σε όλους

Όσον αφορά την προσβασιμότητα σε πανεπιστημιακούς χώρους, υπάρχουν πάρα πολλά τα οποία μπορούν και πρέπει να γίνουν, αρχής γενομένης από της κτηριακές εγκαταστάσεις των πανεπιστημίων. Ως Προοδευτική θέτουμε στο δημόσιο διάλογο το ζήτημα των ειδικών ανελκυστήρων για άτομα που βρίσκονται σε τροχοκάθισμα, καθώς και την ανάγκη εγκαθίδρυσης ραμπών πρόσβασης σε όλες τις πανεπιστημιακές εγκαταστάσεις. Την ίδια ώρα ζητούμε τη δημιουργία ειδικών διαβάσεων για άτομα που αντιμετωπίζουν προβλήματα ορατότητας. Επιπρόσθετα, αν και μερικά πανεπιστήμια έχουν μεριμνήσει περί τούτου, κρίνουμε πως σε άλλα παραμένει η ανάγκη διαμόρφωσης πολλών περισσότερων χώρων στάθμευσης για άτομα με αναπηρίες.

Δεν μένουμε όμως περιορισμένοι σε κτηριακά ζητήματα. Προτάσσουμε επιπλέον την ανάγκη παροχής όλων των απαραίτητων ακαδημαϊκών διευκολύνσεων σε άτομα με αναπηρίες στα σύγχρονα εκπαιδευτικά πρότυπα.

Επιπρόσθετα διατρανώνουμε και το αίτημα μας για θεσμοθέτηση και ενίσχυση του θεσμού του συνοδού. Στην παρούσα φάση οι συνοδοί φοιτητών και φοιτητριών με αναπηρικές δυσκολίες, είναι ιδιαίτερα δυσεύρετοι, όχι για άριστους λόγους αλλά επειδή η πολιτεία, πολλές φορές και τα ίδια τα πανεπιστήμια, αντιμετωπίζουν ως κόστος, τους παρέχουν λειψά εργασιακά δικαιώματα υπό προϋποθέσεις, με αποτέλεσμα να καθιστούν το λειτουργήμα αυτό βιοποριστικά ανεπαρκές.

Εξού και πολλάκις στο παρελθόν είδαμε συμφοιτήτριες και συμφοιτητές μας να παραμένουν για μήνες χωρίς την απαραίτητη στήριξη.

Ακόμα προτάσσουμε το αίτημα για δημιουργία γραφείων ισότητας και πολυμορφίας σε όσα πανεπιστήμια δεν υπάρχουν. Γραφεία τα οποία θα έχουν ως ρόλο την παραγωγή πολιτικής όσον αφορά ζητήματα ένταξης και προσβασιμότητας, καθώς και το να εποπτεύουν κατά πόσον τα πανεπιστήμια ευθυγραμμίζονται με τα διεθνές πρότυπα.

Τέλος, αποτελεί ευθύνη όλων των εμπλεκόμενων, τα άτομα με αναπηρίες να νιώσουν πραγματικά μέλη της φοιτητικής κοινότητας. Κάτι τέτοιο αποτελεί ευθύνη και δική μας, μέσα από τις δράσεις, τις εκδηλώσεις και συνολικά τη δραστηριότητα μας, να κάνουμε τους φοιτητές/τριες αυτούς να νιώσουν εμπράκτως πως έχουν ισότιμο χώρο τόσο σε πολιτικό όσο και σε πολιτισμικό και ψυχαγωγικό επίπεδο. Και επί τούτου, έχουμε κι εμείς ακόμα πολλά βήματα βελτίωσης να κάνουμε.

Συμπεριληψη και τσάκισμα της ομοφοβίας

Την ίδια ώρα, ως Προοδευτική νιώθουμε επιφορτισμένοι, αυτή την περίοδο όπου το φίδι του φασισμού και της μισαλλοδοξίας επιχειρεί να διεισδύσει στους πανεπιστημιακούς χώρους, να φέρουμε στο δημόσιο διάλογο την ανάγκη για πανεπιστήμια πραγματικά συμπεριληπτικά για τη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα.

Προφανώς, η βασική πτυχή του αγώνα μας επαφίεται στην πάλη των συνειδησών, στην ακούραστη μάχη ενάντια στην ιδεολογία του μίσους και του ρατσισμού, αλλά και στη συνειδησιακή καλλιέργεια της προοδευτικής φοιτητικής νεολαίας με τα ιδανικά της συμπεριληψής. Ταυτόχρονα, επαφίεται και στην ανάπτυξη των ταξικών κριτηρίων που δεν επιτρέπουν τη διάκριση των ανθρώπων με βάση το φύλο και το σεξουαλικό προσανατολισμό, αλλά αντικρύζουν τον κόσμο με βάση την πολιτική και ταξική του τοποθέτηση.

Την ίδια ώρα, θεωρούμε πως και τα πανεπιστήμια μπορούν να λάβουν μέτρα για προστασία των ΛΟΑΤΚΙ συμφοιτητών μας. Πιστεύουμε στη δημιουργία επιτροπών που θα εξετάζουν τα περιστατικά μίσους και βίας και θα επιβάλλουν ανάλογες αυστηρές πειθαρχικές κυρώσεις, χωρίς ψευδαισθήσεις για τα όρια των πειθαρχικών επιβολών αλλά ως ένα επιπλέον μέτρο προστασίας.

Επιπρόσθετα, θεωρούμε πως οφείλουν να δημιουργηθούν γραφεία ισότητας και πολυμορφίας που θα επικεντρώνονται στην παραγωγή πολιτικής αλλά και στη διοχέτευση επιστημονικής γνώσης γύρω από τα ζητήματα των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων, για να ενισχυθεί η προσπάθεια ενάντια στις προκαταλήψεις και το λαϊκισμό του μίσους.

Επιπλέον, κρίνουμε απαραίτητη την υιοθέτηση πρωτοκόλλων συμπεριληπτικού λόγου από τα πανεπιστήμια, καθώς και την τροχοδρόμηση ενημερωτικών δράσεων και εκδηλώσεων, κάτι στο οποίο τα Πανεπιστήμια δεν έχουν να επιδείξουν πλούσιο έργο. Είναι εξαιρετικής σημασίας να δημιουργηθεί ένα ακαδημαϊκό περιβάλλον ασφαλές για τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, όπου δεν θα νιώθουν διακριτά σώματα αλλά αναπόσπαστα μέρη της φοιτητικής κοινότητας.

Αντί επιλόγου

Η Αριστερά αποτελούσε διαχρονικά τη φωνή του περιθωρίου, τη φωνή εκείνων που βιώνουν διακρίσεις για το φύλο, την καταγωγή, το σεξουαλικό τους προσανατολισμό, τις αναπηρίες τους. Η Αριστερά είναι ο φυσικός πολιτικός χώρος έκφρασης των ομάδων αυτών, αλλά και η δύναμη διεκδίκησης των συμφερόντων μας.

Γνωρίζουμε πως όσα περιγράφουμε δεν είναι αρκετά για να εξασφαλίσουν το περιβάλλον συμπεριληψής και προσβασιμότητας που οραματιζόμαστε. Δεν παύουν όμως να αποτελούν πρώτα βήματα προς την κατεύθυνση αυτή.

Ως Προοδευτική παραμένουμε ορκισμένοι στην υπόθεση της ισότητας και ισοτιμίας, γνωρίζοντας πως αυτή μπορεί να επιτευχθεί στην πλήρη ουσία της, μόνο με την κατάργηση του βάρβαρου καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας ποιοτικά ανώτερης κοινωνίας, απαλλαγμένης από κάθε είδος ανισοτήτων και αδικίας.

• Παναγιώτης Γεωργίου
Μέλος Γραμματείας Προοδευτικής Κ.Φ.

» Καταθέσαμε νέα πρόταση για
συμπεριληπτικά και οικολογικά
πανεπιστήμια που αποβλέπει σε
Πανεπιστήμια ανοικτά και
προσβάσιμα, που θα καλλιεργούν
κουλτούρα κοινωνικής αποδοχής
και περιβαλλοντική συνείδηση.

ΠΑΛΑΙΩΜΕΝΗ ΓΙΑ 3 ΧΡΟΝΙΑ ΣΕ ΔΡΥΤΙΝΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΒΑΡΕΛΙΑ

Η Zivana LOEL GOLD μας εναρμόστηνεται. Αρωματική και κομψή, η Zivana Gold εκλέγεται πολυτέλεια. Φίνο απόσταγμα παραδοσιακών ποικιλιών σταφυλιών, Συναϊτέρι και Μαύρο, τα οποία επιλέγονται από εμόφορους αμπελώνες του νησιού. Παλαιώνει σε δρυίνα βαρέλια γαλλικού τύπου για 3 χρόνια. Λαμπερό χρυσοει χρώμα, μοναδικά αρώματα και ελαφριά γλυκιά γεύση, κλκίνει μέσα της την αγάπη, τα μεράκι και την παράδοση της Κύπρου. Έξοχος συνδυασμός δύναμης, γευστικής πολυτέλειας και φινέτσας. Zivana Gold, απολαύστε ο το ποτήρι με πάγο ή παγωμένη σε σφηνάκι. Αποτελεί ιδανικό δώρο για τις γιορτές!

  @ZivanaLOEL
#ZivanaLOELGold #ZivanaLOEL

potomemetro.org.cy